

PRELEGERILE

săptămânii de rugăciune

de vineri până sâmbătă,

1-9 Decembrie 2017

*„Îndreptățirea
prin credință”*

Prelegeri pentru săptămâna de Rugăciune

A se citi de vineri, 1 decembrie până
sâmbătă, 9 decembrie 2017

"Neprihănirea prin credință"

Editate de Conferința Generală a
Societății Misionare Internaționale a
Advenștilor de Ziua a Șaptea, Mișcarea de Reformațiune

625 West Avenue
Cedartown, GA 30125 USA
Telefon (+1) 770-748 0077
E-mail: imssdarmgc@yahoo.com
Internet: www.ims1914.org

Revizuirea și editarea cuprinsului:

Departamentul Ministerial al Conferinței Generale

Traducere, editare și tehnoredactare:

Departamentul de Publicații al Conferinței Generale și Departamentul
Editorial al Câmpului Misionar Român pentru versiunea în limba română.

Notă: Toate notele folosite din scrierile E. G. White fac referință la paginația
standardizată din limba engleză.

Cuprins

Introducere	3
Prelegerea 1 – Vineri, 1 decembrie 2017	
Neprihănirea este dragostea	5
de Francesco Domenico Caputo, Italia	
Prelegerea 2 – Sabatul din 2 decembrie 2017	
Neprihănirea atribuită și împărtășită	16
de Pablo Hunger, Austria/U.S.A.	
Prelegerea 3 - duminică, 3 decembrie 2017	
Ascultare perfectă în Hristos	24
de Roland Dela Paz, Filipine	
Prelegerea 4 – marți 5 decembrie 2017	
Relația dintre credință și fapte	32
de Rafael (Felipe) Acuña Sanchez, Costa Rica	
Prelegerea 5 - Miercuri 6 decembrie 2017	
Hristos, punctul central al soliei noastre	37
de Danilo Lopez Monterroso, Guatemala	
Prelegerea 6 – Vineri 8 decembrie 2017	
Îndreptățiți prin credință	44
de Alfred Ngwenya, Zimbabwe	
Prelegerea 7 – Sabatul din 9 decembrie 2017	
Negustorul Rakal și Perla de mare preț	50
de Idel Suárez, Jr., Statele Unite ale Americii	

Introducere

"Să știi că în zilele din urmă vor fi vremuri grele... de a fi un creștin, căci oamenii se vor iubi doar pe ei și banii lor; Ei vor fi lăudăroși, trufași, hulitori, neascultători și nemulțămitori de părinți și foarte răi."
2 Timotei 3:4, Biblia vie, parafrază.

La începutul săptămânii de rugăciune, într-un moment când lumea este în criză pe mai multe fronturi, iar lumea religioasă celebrează 500 de ani de la reforma protestantă, este recomandat să ne concentrăm asupra lui Isus și a "Neprihănirii prin credință." Principiul *Sola Scriptura* (Doar Scriptura) predicat și practicat de reformatorii din secolul al XVI-lea a format într-o mare măsură societatea occidentală. În multe feluri, ideea că există legi absolute în natură precum și în comportamentul uman a creat lumea în care trăim. Crezând în coerența dreptului natural, omul a învățat să zboare deasupra norilor, a creat rețele de comunicare și a prins unele dintre lucrările cu adevărat uimitoare ale păienjenșului vieții.

Cu toate acestea, în timp ce ne bucurăm de roadele avansului cunoașterii, rasa umană din păcate a întors spatele celei mai importante cunoștințe prin eșecul de a aplica legile absolute a interacțiunii umane cu latura spirituală a lui. Dumnezeu a binecuvântat cu adevărat această lume cu comori fizice și spirituale bogate; dar roadele corespunzătoare ale recunoștinței și umilinței nu au apărut.

Astăzi "este nevoie de o reîntoarcere la marele principiu protestant - Biblia și numai Biblia, ca regulă a credinței și datoriei.... Același atașament neclintit față de Cuvântul lui Dumnezeu, manifestat de Reformă în acel ceas de criză este singura nădejde pentru reforma din zilele noastre." - *TV pp. 204, 205.*

"În acest timp, noi trebuie să strângem căldură din răceala altora, curaj din lașitatea lor, credincioșie din trădarea lor." – *5T, p. 136.*

Datorită faptului că principiile Legii lui Dumnezeu nu s-au schimbat și nu se pot schimba, să ne transformăm noi în bărbați și femei în Hristos Isus. Privindu-L și urmându-L pe El, Stânca mântuirii noastre, vom reflecta într-adevăr imaginea Lui. Secretul este simplu: "Devenim învingători ajutându-i pe alții să învingă." – (*Review and Herald*, 25 februarie 1909, par. 14).

Să ne trezim, să ne ridicăm și să ne reaprindem lămpile pentru a reflecta caracterul lui Dumnezeu la toți cei din jurul nostru și să transmitem solia Sa de mântuire în lume prin faptele, darurile și rugăciunile noastre. El a rânduit ca viețile și darurile noastre altruiste și iubitoare să binecuvânteze pe mulți, atât pe cei de aproape, cât și pe cei de departe cu o descoperire a Sa către ultima generație de pe pământ. Având în vedere vremurile și marea îndurare a lui Dumnezeu față de noi, putem să dăm noi prea mult? Să lăsăm ca inimile noastre să ardă cu acea "dragoste dintâi" în timp ce așteptăm revenirea lui Isus.

Sabatul din 10 decembrie, ultima zi din săptămâna de rugăciune, este o zi de post și rugăciune. Darurile anuale ale Săptămânii de rugăciune vor fi adunate pentru Conferința Generală. Ele vor fi distribuite proiectelor misionare și vor binecuvânta lucrarea lui Dumnezeu.

Conducătorii bisericii sunt rugați să viziteze și să distribuie Prelegerile la cei care nu au posibilitatea să participe la întruniri din cauza bolii sau a infirmității. Fie ca toți să participe din toată inima la această Săptămână de Rugăciune, când credincioșii din întreaga lume se reunesc în rugă către Dumnezeu, să-și reverse dreptatea Sa în fiecare inimă care s-a predat voii Lui. Aceasta este singura cale prin care promisiunea poate fi împlinită: "Dar Dumnezeu va avea un popor pe pământ care să susțină Biblia și numai Biblia, ca măsură a tuturor învățăturilor și ca temelie a tuturor reformelor."- *TV, p. 595.*

- Frații și surorile din Conferința Generală

Prelegerea 1 – Vineri, 1 decembrie 2017

Neprihănirea este dragostea

de Francesco Domenico Caputo, Italia

Dragi frați, surori și prieteni, pe parcursul acestui subiect vom răspunde la câteva întrebări: Ce înseamnă dreptatea? Care este sursa nelegiurii? Care este relația dintre dreptate și iubire? Cum să ne apropiem de Dumnezeu?

Ce înseamnă "dreptatea"?

Enciclopedia Italiană "Treccani" oferă următoarea explicație pentru cuvântul "dreptate": "Virtute întru totul socială care constă în dorința de a recunoaște și a respecta drepturile altora dând fiecăruia ceea ce i se cuvine în funcție de rațiune și lege." Un alt sens este "puterea de a realiza lucrurile corecte cu măsuri legale din punct de vedere executoriu și cu exercitarea acestei puteri și a sistemului care îi permite să fie efectuate."¹

Din punct de vedere biblic, adevăratul sens al cuvântului "dreptate" este iubirea față de Dumnezeu și față de aproapele. Pe de o parte, înseamnă a da lui Dumnezeu ceea ce Îi aparține (dragoste, închinare, recunoștință, supremație, timp sacru, ascultare, practic toată ființa noastră). Exodul 20:2-11. Pe de altă parte, este a da aproapelui nostru ceea ce i se cuvine (afecțiune, ajutor, slujire). Exodul 20:12-17. Isus a spus: "Dați, deci, Cezarului ce este al Cezarului și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu!" Matei 22:21. El cere ca ființa umană să-L iubească pe Dumnezeu mai presus de orice, și pe aproapele său ca pe sine însuși. Matei 22:34-40.

Care este sursa nelegiurii?

Inițial, omul a fost creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Gen. 1:26. "Pentru Adam a fost posibil, înainte de căderea sa în păcat, să-și formeze un caracter drept prin ascultare de Legea lui Dumnezeu.

---

¹ Enciclopedia ne raportează că dreptatea este un principiu și o virtute morală, care constă în a da fiecărei persoane ceea ce îi aparține (*suum cuique tribuere*).

Dar el a dat greș în a face aceasta și, prin păcatul său, natura noastră este decăzută, iar prin noi înșine nu putem ajunge neprihăniți.” *CcH*, 62.

Este clar: înainte de cădere, omul a fost capabil de a trăi după dreptate, iubindu-L de Domnul mai presus de orice și pe aproapele (Eva) ca pe sine însuși. Acțiunile sale erau pline de dragoste altruistă. Din păcate, prin alegerea lui Satana ca stăpân al său, tatăl rasei noastre a căzut într-o mizerie totală, îndreptățindu-se pe sine și făcând nelegiuirea. Acest lucru a fost demonstrat de răspunsul pe care l-a dat la întrebarea lui Dumnezeu dacă a mâncat din pomul oprit. El și-a acuzat partenera și, prin urmare, pe Însuși Creatorul. Geneza 3:11,12.

Din acel moment, natura umană a devenit tot mai coruptă, iar dreptatea, practic, a dispărut de pe pământ. Există un progres al răului din ce în ce mai mare – frate împotriva fratelui, soțul împotriva soției, copiii împotriva părinților, părinți împotriva copiilor, unchi care își înșeală nepoții, frați care își violează surorile. Poligamia, incestul, divorțul, abuzul copiilor, masacrele oamenilor nevinovați, sclavia și alte practici rele inimaginabile au devenit obișnuite astăzi.

Ființele umane încearcă să se justifice pretinzând a fi neprihănite, în timp ce dau vina sau își acuză aproapele de nelegiuire sau încearcă să stabilească neprihănirea prin reguli, dar fără a merge la sursa adevăratei bunătăți – Dumnezeu. Ieremia 23:6. În nebunia lor, ei scot din puțuri crăpate, care nu țin apa, uitând de Salvatorul și Creatorul lor. Ieremia 2:13. Ei nu recunosc că neprihănirea lor este ca "o haină mânjită" (Isaia 64:4-6) și că acțiunile lor sunt lipsite de dragoste. Prin înmulțirea jertfelor în încercarea de a demonstra auto-suficiența, Israel a încercat astfel să cumpere dragostea și favoarea lui Dumnezeu în timp ce a uitat că Domnul Însuși este dragoste – "plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie." Exodul 34:5-7.

În aducerea de jertfe și în post, poporul Israel a demonstrat că nu a înțeles adevăratul post care este plăcut lui Dumnezeu. Prin Profetul Isaia El și-a avertizat poporul Său: "Iată, postiți ca să vă ciorovăiți și să vă certați, ca să bateți răutăcios cu pumnul; nu postiți cum cere ziua aceea, ca să vi se audă strigătul sus. Oare acesta este postul plăcut Mie: să-și chinuiască omul sufletul o zi? Să-și plece capul ca un pipirig și să se culce pe sac și cenușă? Acesta numești tu post și zi plăcută Domnului? Iată postul plăcut Mie: dezleagă lanțurile răutății, deznoadă legăturile robiei, dă drumul celor asupriți și rupe orice fel de jug; împarte-ți pâinea cu cel flămând și adu în casa ta pe nenorociții fără adăpost; dacă vezi pe un om gol, acopere-l și nu întoarce spatelul

semenului tău. Atunci lumina ta va răsări ca zorile și vindecarea ta va încolți repede; neprihănirea ta îți va merge înaintea și slava Domnului te va însoți.." Isaia 58:4-8.

Israel nu a ținut seama de chemarea lui Dumnezeu de a trăi după dreptate și în dragoste. Apelurile repetate prin profeți au fost ignorate. Starea morală a societății a devenit tot mai degradată, până la disperare pe vremea când a venit Isus pe pământ. Fariseismul a împietrit conștiințele oamenilor aleși; dragostea, dreptatea și mila au fost înlocuite cu multe reguli lipsite de sens. Era un spectacol de fapte meritorii; dar toate lucrurile de valoare înaintea lui Dumnezeu au fost neglijate sau date deoparte, cum ar fi grija pentru bolnavi, iubirea de copiii orfani și văduve, respectarea Legii morale, iubirea părinților, etc.

Domnul Isus dezvăluie ce se află în inima omului, cerându-i să-și analizeze interiorul. "El le-a zis: „Și voi sunteți așa de nepricepuți? Nu înțelegeți că nimic din ce intră în om de afară, nu-l poate spurca? Fiindcă nu intră în inima lui, ci în pânțele și apoi este dat afară în hazna?” A zis astfel, făcând toate bucatele curate. El le-a mai zis: „Ce iese din om, aceea spurcă pe om. Căci dinăuntru, din inima oamenilor, ies gândurile rele, preacurviile, curviile, uciderile, furtișagurile, lăcomiile, vicleșugurile, înșelăciunile, faptele de rușine, ochiul rău, hula, trufia, nebunia. Toate aceste lucruri rele ies dinăuntru și spurcă pe om." Marcu 7:18-23.

Deci, nelegiuirea face parte din moștenirea noastră, din viața noastră, a însuși naturii noastre. Poate fi schimbat acest lucru? Există un remediu pentru aceasta? Putem tu și eu reveni la a fi dreți, așa cum a fost Adam înainte de cădere? Dacă da, cum se face acest lucru? Pentru acest scop a venit Isus pe acest pământ – să ridice rasa umană. El a trăit neprihănirea perfectă, plină de iubire și îndurare. Ascultarea și slujirea Sa au fost perfecte și, prin urmare, El este "Domnul neprihănirea noastră." Ieremia 23:6.

Apostolul Pavel a scris corintenilor: "Și voi, prin El, sunteți în Hristos Isus. El a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, **neprihănire**, sfințire și răscumpărare." 1 Corinteni 1:30. Și în a doua scrisoare către Corinteni, adăugă: "Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El." 2 Corinteni 5:21. Astfel, meritele lui Hristos sunt atribuite păcătosului care crede, iar el este considerat neprihănit prin Hristos, ca și când nu ar fi păcătuț niciodată. Prin harul lui Isus și puterea Duhului Sfânt, omul este capabil de a experimenta adevărata neprihănire, fără

fariseism și plin de puritate și sfințenie, căci aceasta vine de la Hristos neprihănirea noastră.

Ce este adevărata neprihănire?

Pentru Hristos, neprihănirea Sa era atât de importantă încât a inclus-o în predica de pe munte: "Ferice de cei flămânzi și însetați după neprihănire, căci ei vor fi săturați!" Matei 5:6.

Când cuiva îi este foame sau sete, este atât de disperat încât toată energia sa este concentrată în căutare de pâine și apă pentru a-și satisface nevoia. El nu se oprește până când găsește apă pentru a-și potoli setea și alimente pentru a-și potoli foamea. În mod similar, o persoană care este în Hristos va face tot ce poate pentru a sluji lui Dumnezeu și pentru a satisface nevoile aproapelui său. Trăind o viață activă, plină de fapte ale dreptății și iubirii, va deveni firesc să fie un "canal" prin care iubirea și dreptatea lui Hristos să curgă spre cei nevoiași, încercați și spre cei care sunt în căutarea lui Dumnezeu.

Dreptatea echivalată cu dragostea

Dumnezeu este dreptate și dragoste în același timp și din acest motiv omul este îndreptățit prin credința în Hristos. Romani 3:26,24. Îndreptățirea este îndurare și iertare; acest lucru este posibil datorită iubirii lui Dumnezeu. „Îndreptățirea este o totală și completă iertare a păcatului. În momentul în care păcătosul Îl acceptă pe Hristos prin credință, în acel moment este iertat. Dreptatea lui Hristos îi este atribuită, iar el nu trebuie să se mai îndoiască de harul iertător al lui Dumnezeu.” –*Reflecting Christ*, p. 78.

„Dumnezeu nu ne tratează în același mod cum se tratează oamenii între ei. Gândurile Lui sunt gânduri de pace, iubire și grijă duioasă. "El nu obosește iertând." El spune: "Eu îți șterg fărâdelegile ca un nor...." – *Our High Calling*, p. 27.

“Isus este singurul care vă poate da pacea. El vă iubește și S-a dat pe Sine pentru voi. Inima Sa mare, plină de iubire, are „milă de slăbiciunile noastre”. Ce păcate sunt oare prea mari ca El să nu le poată ierta? Ce suflet este așa de întunecat și apăsător de păcat, ca El să nu-l poată mântui? El este binevoitor, nu caută merite la noi, ci, datorită bunătății Lui nemărginite, ne vindecă în rătăcirile noastre și ne iubește necondiționat, și aceasta în vreme ce noi eram încă păcătoși. El este „încet la mânie și plin de bunătate”. Are o „îndelungă răbdare pentru voi și dorește ca niciunul să nu piară ci toți să vină la pocăință.”” 5T 649.

În plus, Spiritul Profetic ne descoperă cum dreptatea și iubirea sunt întrupate în Hristos. Când Îl primim pe El, primim amândouă darurile. **“Îndreptățirea este sfințenie, asemănare cu Dumnezeu și ‘Dumnezeu este dragoste.’** 1 Ioan 4:16. Este conformare față de Legea lui Dumnezeu, pentru că 'toate poruncile Tale sunt drepte!' (Psalmi 119:172) și dragostea este împlinirea Legii. Romani 13:10. Dreptatea este iubire, iar iubirea este lumina și viața lui Dumnezeu. **Neprihănirea lui Dumnezeu este întruchipată în Hristos.** Vom primi neprihănirea primindu-L pe El.

"Dreptatea sau neprihănirea nu se capătă nici prin lupte chinuitoare sau munci istovitoare, nici prin daruri sau sacrificii, ci ea este dată în dar oricărui suflet care flămânzește și însetează după ea. "Voi toți cei însetați, veniți la ape, chiar și cel ce n-are bani! Veniți și cumpărați bucate" fără bani și fără plată". Isaia 55:1.

"Nimeni de pe pământ nu poate să dea ceva ce potolește foamea și setea sufletului...

"Când recunoaștem desăvârșirea caracterului Mântuitorului nostru, vom dori să fim cu totul schimbați și reînnoiți după chipul curăției Sale. Cu cât Îl cunoaștem mai mult pe Dumnezeu, cu atât mai înalt va fi idealul nostru în ce privește caracterul și cu atât mai serioasă dorința noastră de a ne asemena cu El...

"Dacă ai un simțământ de lipsă în sufletul tău, dacă flămânzești și însetezi după neprihănire, aceasta este o dovadă că Hristos a lucrat asupra inimii tale, ca să poată fi căutat spre a face pentru tine, prin darul Duhului Sfânt, ceea ce tu nu ești în stare să faci singur....

"Cuvintele lui Dumnezeu sunt izvorul vieții. Dacă veți căuta acest izvor de apă vie, veți fi aduși, prin Duhul Sfânt, în comuniune cu Hristos. Adevăruri foarte cunoscute vor fi înfățișate într-o lumină nouă; texte din Scriptură vă vor izbi privirile cu un nou înțeles, ca un fulger de lumină, veți vedea legătura altor adevăruri ale lucrării de mântuire și atunci veți ști că Hristos vă conduce, un Învățător divin este alături de voi...

Dumnezeu a revărsat iubirea Sa fără măsură, ca și picăturile de ploaie care răcoresc pământul. El zice: "Să picure cerurile de sus și să ploaie norii neprihănirea! Să se deschidă pământul, să dea din el mântuirea și să iasă totdeauna din el izbăvirea". Isaia 45:8." *CMF 18-21.*

Nicodim și Pavel, ca toți doctorii în religie, au fost educați să caute perfecțiunea prin fapte neprihănite pentru a place lui Dumnezeu. Când și-au schimbat această atitudine și modul de gândire? Printr-o întâlnire

cu Isus. Abia apoi au înțeles acești oameni învățați adevărata natură a lui Isus. Atunci a avut loc o schimbare de gândire și s-au întrebat: "Sunt născut din nou? Reflectă viața mea caracterul lui Isus?" Pavel, după ce a avut o experiență personală cu Isus, și-a dat seama că toată perfecțiunea, dreptatea și credincioșia sa față de Dumnezeu erau goale fără dragostea adevărată. El a descris mai târziu dragostea aceasta goală ca un chimval zângănit; cu alte cuvinte, era inutilă. Isus a spus că dreptatea urmașilor Săi trebuie să întrecă pe cea a fariseilor, altfel nu vor intra în împărăția cerească.

Cum trebuie să ne apropiem de Dumnezeu?

"Isus... a declarat că neprihănirea pe care fariseii puneau așa mare preț era cu totul deșartă. Poporul iudeu avusese pretenția că este deosebit, poporul credincios, favorizat de Dumnezeu; dar Domnul a înfățișat religia lor ca fiind lipsită de credința mântuitoare. Toate pretențiile lor de evlavie, născocirile și ceremoniile lor, și chiar mult trâmbițata lor împlinire a pretențiilor exterioare ale Legii, nu puteau fi de folos spre a-i face sfinți. Ei nu aveau inimi curate, nu erau nobili și nici asemenea lui Hristos în caracter.

"O religie legalistă este neîndestulătoare spre a aduce sufletul în armonie cu Dumnezeu. Aspra și rigida habotnicie a fariseilor, lipsită de zdrobirea inimii, de duioșie sau iubire, nu era decât o piatră de poticnire pentru păcătoși. Ei erau ca sarea care își pierde gustul, pentru că influența lor nu avea nicio putere de a feri lumea de stricăciune. Numai adevărata credință este aceea care "lucrează prin dragoste" (Galateni 5:6) și curăță sufletul. Ea este ca un aluat care transformă caracterul.

"Iudeii ar fi trebuit să învețe toate acestea din învățăturile profeților. Cu veacuri mai înainte, strigătul sufletului după neprihănire de la Dumnezeu găsisese expresie și răspuns în cuvintele profetului Mica: "Cu ce voi întâmpina oare pe Domnul și cu ce mă voi pleca înaintea Dumnezeului Celui Prea Înalt? Îl voi întâmpina oare cu arderi de tot, cu viței de un an? Dar primește oare Domnul mii de berbeci sau zeci de mii de râuri de untdelemn?... Și s-a arătat, omule, ce este bine și ce alta cere Domnul de la tine, decât să faci dreptate, să iubești mila și să umbli smerit cu Dumnezeul tău?" (Mica 6:6-8.)

"Profetul Osea arătase care era însăși temelia fariseismului, în cuvintele: "Israel este o vie stearpă, el aduce roade pentru sine." (Osea 10:1). Iudeii pretindeau că Îi slujesc lui Dumnezeu, dar în realitate își slujeau lor înșiși. Neprihănirea lor era roada propriilor eforturi de a păzi

Legea după mintea lor și spre folosul lor egoist. Din cauza aceasta, neprihănirea lor nu putea să fie mai bună decât erau ei înșiși. În râvna lor de a se face sfinți, încercau să scoată un lucru curat dintr-unul necurat. **Legea lui Dumnezeu este tot așa de sfântă, după cum și El este sfânt; tot așa de desăvârșită, după cum și El este desăvârșit. Ea le arată oamenilor neprihănirea lui Dumnezeu.** Omului îi este cu neputință să păzească Legea aceasta prin propria sa putere deoarece firea omenească este coruptă, stricată și cu totul deosebită de caracterul lui Dumnezeu. Faptele inimii egoiste sunt “ca un lucru necurat” și “toată dreptatea noastră, ca o haină mânjită.” (Isaia 64:6.)

"Cu toate că Legea este sfântă, iudeii nu puteau să ajungă la neprihănire prin propriile lor eforturi de a păzi Legea. Ucenicii lui Hristos trebuie să capete o neprihănire deosebită de cea a fariseilor, dacă vor să intre în Împărăția cerurilor. Dumnezeu le oferă prin Fiul Său neprihănirea desăvârșită a Legii. Dacă ei și-ar fi deschis cu totul inimile, ca să-L primească pe Hristos, atunci însăși viața lui Dumnezeu, iubirea Sa, ar fi rămas în ei, făcându-i după chipul Său. Și astfel, prin darul de bună voie al lui Dumnezeu, ei ar fi avut neprihănirea pe care o cere Legea. Dar fariseii L-au lepădat pe Hristos; “necunoscând neprihănirea pe care o dă Dumnezeu, au căutat să-și pună înainte o neprihănire a lor înșiși.” (Romani 10:3). Și n-au vrut să se supună, neprihănirii pe care a dat-o Dumnezeu.

"Isus a continuat să le arate ascultătorilor Săi ce înseamnă să păzească poruncile lui Dumnezeu că aceasta este o reproducere în ei a caracterului lui Hristos, pentru că, în El, Dumnezeu a fost înfățișat zilnic înaintea lor. - *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, pp. 53-55.

Cum să trăim în neprihănire?

Prima și a șaptea perioadă a bisericii creștine a fost muștrată în mod similar. Apocalipsa 2:4; 3:17. Martorul credincios declară că Biserica din Efes și-a pierdut dragostea dintâi; iar Laodicea se consideră bogată, când de fapt era "ticăloasă, nenorocită, săracă, oarbă și goală," sfătuind-o să cumpere de la El aur și haine albe. Așadar, perioada din Efes este un avertisment pentru noi toți cei care trăim în timpul Laodiceii; suntem îndemnați să ne examinăm pe noi înșine, neprihănirea noastră și destoinicia noastră în lumina cuvântului lui Dumnezeu și a Spiritului Profetic.

„Dar ce am împotriva ta este că ți-ai părăsit dragostea dintâi. Adu-ți, dar, aminte de unde ai căzut; pocăiește-te și întoarce-te la faptele tale

dintâi. Altfel, voi veni la tine și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești” (Apocalipsa 2:4,5). Oamenii cărora le sunt adresate cuvintele acestea au multe calități excelente, care sunt recunoscute de Martorul adevărat. „Dar ce am împotriva ta”, spune El, „este că ți-ai părăsit dragostea dintâi”. Aici era o lipsă care trebuia să fie completată. Toate celelalte calități nu reușesc să completeze lipsa aceasta. Biserica este sfătuită astfel: „Adu-ți, dar, aminte de unde ai căzut; pocăiește-te și întoarce-te la faptele tale dintâi. Altfel, voi veni la tine și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești... Cine are urechi să asculte ce zice Bisericii Duhul: «Celui ce va birui, îi voi da să mănânce din pomul vieții, care este în raiul lui Dumnezeu.»” (Apocalipsa 2:4-7).

„În cuvintele acestea, Martorul adevărat, care ține cele șapte stele în mâna dreaptă, adresează avertizări, muștrări, amenințări și făgăduințe...

„Când este cântărită în balanța Sanctuarului, biserica aceasta este găsită prea ușoară, pentru că și-a părăsit dragostea dintâi. Martorul adevărat declară: „Știu faptele tale, osteneala ta și răbdarea ta, și că nu poți suferi pe cei răi; că ai pus la încercare pe cei ce zic că sunt apostoli și nu sunt, și i-ai găsit mincinoși. Știu că ai răbdare, că ai suferit din pricina numelui Meu și că n-ai obosit” (Apocalipsa 2:2,3). În ciuda tuturor acestor lucruri, biserica este găsită deficitară. Care este lipsa ei fatală? „Ți-ai părăsit dragostea dintâi.” Oare nu aceasta este situația noastră? Doctrinile noastre pot să fie corecte, noi putem să urâm învățăturile false și putem să nu-i primim pe aceia care nu sunt loiali față de principii, putem să lucrăm cu o energie neobosită, și totuși acestea nu sunt suficiente. Care este motivația noastră? De ce suntem chemați să ne pocăim? „Ți-ai părăsit dragostea dintâi.”

„Fiecare membru al bisericii să studieze această muștrare și avertizare importantă. Fiecare să verifice dacă, în apărarea adevărului, în dezbaterea unei teorii, nu cumva a pierdut dragostea duioasă a lui Hristos. Oare nu a fost lăsat Domnul Hristos în afara predicilor noastre și în afara inimii noastre? Oare nu este pericolul ca mulți să înainteze cu o mărturisire a adevărului, îndeplinind o lucrare misionară, în timp ce dragostea lui Hristos nu a fost întrețesută în lucrarea lor? Avertizarea aceasta solemnă adresată de Martorul adevărat înseamnă mult. Ea îți cere să îți aduci aminte de unde ai căzut și să te pocăiești, întorcându-te la faptele tale dintâi, „altfel”, spune Martorul adevărat, „voi veni la tine și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești” (Apocalipsa 2:5). Oh, dacă biserica ar putea să își dea seama de nevoia ei de a se întoarce la dragostea arzătoare de la început! Când aceasta lipsește,

toate celelalte calități sunt insuficiente. Chemarea la pocăință este o chemare ce nu poate să fie desconsiderată, fără a fi în pericol. O credință în teoria adevărului nu este suficientă. Faptul că le prezinți celor necredincioși teoria aceasta nu te face să fii un martor al lui Hristos. Lumina care a adus bucurie în sufletul vostru când ați înțeles pentru prima oară solia pentru timpul acesta este un element esențial în experiența și lucrarea voastră, dar voi ați pierdut-o din inima și din viața voastră. Domnul Hristos vede lipsa voastră de zel și declară că ați căzut și sunteți într-o situație periculoasă.

"Când au prezentat cerințele obligatorii ale Legii, mulți au dat greș în a descrie dragostea infinită a lui Hristos. Aceia care au adevăruri atât de mari și reforme atât de serioase pe care să le prezinte oamenilor nu și-au dat seama de valoarea jertfei ispășitoare ca o exprimare a dragostei celei mari a lui Dumnezeu față de om. Dragostea față de Isus și dragostea lui Isus pentru păcătoși au fost lăsate în afara experienței religioase a acelor care au primit misiunea de a predica Evanghelia, iar eul a fost înălțat în locul Răscumpărătorului omenirii. Legea trebuie să le fie prezentată celor care o calcă, dar nu ca fiind ceva separat de Dumnezeu, ci mai degrabă ca o expresie a gândirii și a caracterului Său. Așa cum lumina soarelui nu poate să fie separată de soare, tot așa Legea lui Dumnezeu nu poate să-i fie prezentată corect omului, separat de Autorul ei divin. Solul trebuie să fie în stare să spună: „În Lege este arătată voia lui Dumnezeu. Veniți și vedeți voi înșivă că Legea este aceea despre care apostolul Pavel a declarat că este „sfântă, dreaptă și bună”. „Ea mustră păcatul, îl condamnă pe cel păcătos, dar îi arată nevoia de Hristos, la care găsește har, bunătate și adevăr din belșug. Deși Legea nu poate să îndepărteze pedeapsa pentru păcat, ci îi cere păcătosului să își plătească toată datoria, Domnul Hristos le-a făgăduit iertare deplină tuturor celor care se pocăiesc și cred în harul Său. Dragostea lui Dumnezeu îi este oferită din belșug sufletului care crede și se pocăiește. Stigmatul păcatului poate fi șters din suflet numai prin sângele jertfei ispășitoare. Nicio altă jertfă nu ar fi fost suficientă, cu excepția jertfei Aceluia care era egal cu Tatăl. Lucrarea lui Hristos - viața Sa, umilința, moartea și mijlocirea pentru omul pierdut - mărește Legea și o face vrednică de cinste.

"Multe predici ținute cu privire la cerințele Legii au fost lipsite de Hristos, iar lipsa aceasta a făcut ca adevărul să fie fără succes în convertirea sufletelor. Fără harul lui Hristos este imposibil să facem chiar și un singur pas în ascultarea de Legea lui Dumnezeu. Prin

urmare, cât de necesar este ca păcătosul să audă despre dragostea și puterea Răscumpărătorului și Prietenului său! Deși trebuie să prezinte cu claritate cerințele Legii, totuși ambasadorul lui Hristos trebuie să facă înțeles faptul că nimeni nu poate să fie îndreptățit fără jertfa ispășitoare a lui Hristos. Fără Domnul Hristos nu poate să existe altceva decât condamnare și așteptarea înfricoșătoare a mâniei lui Dumnezeu și a despărțirii finale de prezența Sa. Totuși cel ai cărui ochi au fost deschiși pentru a privi dragostea lui Hristos va vedea caracterul lui Dumnezeu ca fiind plin de dragoste și milă. Dumnezeu nu este nerăbdător și tiran, ci asemenea unui tată care dorește nespus să-l îmbrățișeze pe fiul cel pocăit.

"Cel păcătos va spune împreună cu psalmistul: „Cum se îndură un tată de copiii lui, așa Se îndură Domnul de cei ce se tem de El” (Psalmii 103:13). Când Hristos este înțeles în adevăratul Său caracter, orice disperare este alungată din suflet.

Într-adevăr, solia îngerului al treilea

Unii dintre frații noștri și-au exprimat temerea că vom insista prea mult asupra subiectului îndreptățirii prin credință, dar eu sper și mă rog ca nimeni să nu fie alarmat inutil, pentru că, în prezentarea acestei doctrine, așa cum este ea expusă în Scripturi, nu se află niciun pericol. Dacă nu ar fi fost nicio lipsă în trecut cu privire la o instruire corespunzătoare a poporului lui Dumnezeu, acum nu ar fi necesar să atragem atenția în mod deosebit asupra acestui subiect. (...) Făgăduințele nespus de mari și prețioase care ne sunt date în Sfintele Scripturi au fost pierdute din vedere într-o mare măsură, întocmai cum a plănuit vrăjmașul oricărei neprihăniri. El a așternut întunericul lui între noi și Dumnezeul nostru, ca să nu vedem adevăratul caracter al lui Dumnezeu. Domnul a declarat despre Sine că este „plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie”.

“Câțiva mi-au scris, întrebând dacă solia îndreptățirii prin credință este solia îngerului al treilea, iar eu am răspuns: „Este într-adevăr solia îngerului al treilea.” –(*Review and Herald, April 1, 1890*) Solii alese, vol. 1, pp. 369-372.

Concluzie

Frații mei, aș vrea să închei această lectură amintindu-ne tuturor câteva versete din cuvântul lui Dumnezeu cu privire la neprihănire. Aceste versete vorbesc atât colectiv, cât și individual, oferindu-ne

speranța unui viitor glorios. "Neprihănirea înalță pe un popor, dar păcatul este rușinea popoarelor." "Cine urmărește neprihănirea și bunătatea, găsește viață, neprihănire și slavă". "Lucrarea neprihănirii va fi pacea." Proverbe 14:34; 21:21; Isaia 32:17.

Chiar dacă Dumnezeu este Neprihănit, El face posibil ca noi să fim considerați dreți atunci când acceptăm prin credință dreptatea atribuită a lui Hristos. Apoi, credinciosul, prin lucrarea miraculoasă a Duhului Sfânt, devine părtaș naturii divine prin neprihănirea împărtășită a lui Hristos, făcând posibil să trăiască în armonie cu cerințele Legii sfinte a lui Dumnezeu. Numai în acest fel este capabil a împlini toată neprihănirea și a trăi regula de aur: "Tot ce voiți să vă facă vouă oamenii, faceți-le și voi la fel; căci în aceasta este cuprinsă Legea și Prorocii." Matei 7:12.

Viața lui Isus a fost o viață de iubire și dreptate. Să călcăm pe urmele Lui până la capăt; atunci vom fi cu El în Împărăția Sa de pace, dragoste și sfințenie. "Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra." Matei 6:33 Dragi frați și surori, Domnul să ne ajute să ne trăim viețile prin Hristos Neprihănirea noastră!

Amin!

Prelegerea 2 – Sabatul din 2 decembrie 2017

Neprihănirea atribuită și împărtășită

de Pablo Hunger, Austria/U.S.A.

În zelul său religios pentru a găsi pacea și iertarea lui Dumnezeu, Martin Luther a decis să facă un pelerinaj la Roma. Inima lui dorea o experiență care să-l apropie de Dumnezeu. El a fost învățat că la Roma era calea perfectă – să urce treptele sfinte pentru a primi iertarea de păcate. Inima lui Luther bătea repede în timp ce se apropia de cetatea cea mare și în cele din urmă a ajuns la Santa Scala (Scara Sfântă). Acolo, el a început să urce scara treaptă după treaptă pe genunchi și să-și facă rugăciunile, dornic de a avea asigurarea iertării lui Dumnezeu. Dintr-o dată, ca o săgeată, cuvintele Sfintei Scripturi i-au străpuns mintea: "Cel neprihănit va trăi prin credință." Imediat el s-a ridicat de pe genunchi și a fugit din Roma, începând o nouă călătorie pentru a descoperi adevărul biblic al îndreptățirii prin credință.

Luther a înțeles că iertarea poate fi obținută nu prin sacrificii sau prin fapte proprii, ci printr-o totală predare lui Dumnezeu prin credință. El a înțeles că lucrarea mântuirii este realizată prin puterea lui Dumnezeu pentru și în om. El a văzut că nimeni nu poate cumpăra iertarea de la Dumnezeu cu bani, cum este oferită de Roma prin indulgențe sau prin faptele proprii, cum a încercat.

"După cum păcătosul căit, pocăit înaintea lui Dumnezeu, discerne jertfa lui Hristos în favoarea lui și acceptă această jertfa ca unica lui speranță în această viață și în viața viitoare, așa păcatele lui sunt iertate. Aceasta este îndreptățirea prin credință." –*The Faith I Live By*, p. 116.

Neprihănirea atribuită

De ce neprihănirea atribuită ? Așa cum a făcut Luther, trebuie să înțelegem că dreptatea noastră umană nu are nicio valoare înaintea lui Dumnezeu. De aceea, profetul Isaia a scris: "Toți am ajuns ca niște necurați și toate faptele noastre bune sunt ca o haină mânjită. Toți suntem ofiliți ca o frunză și nelegiuirile noastre ne iau ca vântul." Isaia 64:6.

De aceea Domnul vrea să ne dea neprihănirea Sa și fericit omul acela pe care Dumnezeu, fără fapte, îl socotește neprihănit. „Ferice” zice el „de aceia ale căror fărădelegi sunt iertate și ale căror păcate sunt

acoperite! Ferice de omul, căruia nu-i ține Domnul în seamă păcatul!"
Romani 4:6-8.

"A imputa" este un verb care înseamnă "a atribui", "a aplica", "a credita" "a plasa în contul cuiva." În cazul păcătosului, se referă de fapt la neprihănirea lui Hristos care este imputată sau (a)creditată celui pocăit care crede în El și Îl acceptă ca Răscumpărător al său.

"Gândul că neprihănirea lui Hristos ne este atribuită, nu pentru vreun merit din partea noastră, ci ca un cadou gratuit de la Dumnezeu, este un gând prețios. Dușmanul lui Dumnezeu și al omului nu dorește ca acest adevăr să fie prezentat în mod clar, căci știe că, dacă oamenii îl acceptă pe deplin, puterea lui va fi zădărnicită." –*The Faith I Live By*, p. 111.

Îmi amintesc de o soră care era în credință de peste zece ani, care a venit la mine în hohote: "Frate, sunt pierdută!" După ce am vorbit câteva cuvinte de încurajare, am întrebat-o de ce a avut aceste gânduri. Ea a răspuns că nu s-a simțit acceptată de Dumnezeu, că a trăit o viață cât de bună putea; dar au fost mereu noi eșecuri, iar acum se simțea prea slabă pentru a continua lupta. Ea a dus o viață plină de fapte de neprihănire de sine, dar acest lucru nu a fost suficient să-i dea siguranța iertării. I-am spus că lucrarea Duhului Sfânt o conducea să-și vadă nevoia de puterea lui Hristos astfel încât să se oprească să se încreadă în faptele ei proprii și să încredințeze în schimb puterea ei lui Dumnezeu, astfel încât El să facă ceea ce ea nu a putut face. Secretul pentru fiecare este o constantă supunere lui Dumnezeu, recunoscând că nu putem face această lucrare prin noi înșine și că avem nevoie de puterea divină, transformare.

"Domnul vieții și al gloriei Și-a îmbrăcat divinitatea cu umanitatea pentru a-i demonstra omului că Dumnezeu, prin Hristos, vrea să ne conecteze cu El. Fără o comuniune cu Dumnezeu, nimeni nu poate fi fericit. Omul căzut trebuie să învețe că Tatăl nostru ceresc nu poate fi mulțumit până când dragostea Lui nu îmbrățișează pe păcătosul pocăit și transformat prin meritele Mielului nepătat al lui Dumnezeu.

"Lucrarea tuturor inteligențelor cerești conduce la acest sfârșit. Sub comanda Generalului lor, ele lucrează pentru recuperarea celor care, prin păcat, s-au separat de Tatăl ceresc. Un plan a fost gândit, prin care minunăția harului și dragostei lui Hristos să fie arătate, descoperite lumii. Prin prețul infinit plătit de Fiul lui Dumnezeu pentru răscumpărarea omului, este relevată dragostea lui Dumnezeu. Acest glorios plan de salvare este amplu și oferă salvare întregii lumi.

Păcătoși, oameni căzuți, pot fi desăvârșiți în Isus prin iertarea păcatului și îndreptățirea lui Hristos.” –*Solii către tineret, p. 137.*

Ilustrație de iertare

Se spune că un om din Anglia a pornit în Rolls-Royce-ul său să călătorească prin țările europene pentru a le cunoaște mai bine. În timp ce conducea departe de casă motorul mașinii sale s-a oprit. A scris la compania Rolls-Royce din Anglia și le-a explicat problema. O decizie rapidă a fost luată de conducerea companiei. Au trimis cu avionul un mecanic la locul unde era. Mecanicul a reparat mașina așa că omul a putut să-și continue călătoria, iar el s-a întors înapoi în Anglia.

Dar apoi proprietarul mașinii a început să se întrebe cât va trebui să plătească pentru această reparație. După ce s-a întors în Anglia, a scris o scrisoare și a întrebat cât datora pentru reparația la mașina lui. A primit o scrisoare de la biroul companiei cu următorul răspuns: "Stimate domn, în evidența noastră nu apare nimic în neregulă cu vreun Rolls-Royce." Ce răspuns neașteptat și cât de fericit era omul când a citit mesajul!

Aceasta este ceea ce face Domnul. El a venit în această lume pentru a ajuta omul care era împotmolit și fără nici o ieșire. Deși era un preț enorm care trebuia plătit, Dumnezeu a avut grijă de tot. Până azi, tot ceea ce are nevoie este să ceară ajutorul Lui.

Acest lucru implică faptul că, dacă L-am acceptat pe Isus, asigurarea iertării noastre nu se află în faptele noastre, ci este înrădăcinată în meritele vieții lui Isus și în jertfa perfectă pe care Dumnezeu o pune în favoarea noastră. De aceea este numită neprihănire atribuită sau dreptate care este trecută în dreptul nostru de Hristos; iar numele nostru este scris în cartea vieții Mielului. În loc de a fi înregistrată viața noastră, viața lui Hristos, Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii, este înregistrată sub numele nostru. Dumnezeu nu mai vede viețile noastre pătate, ci vede viața perfectă a lui Hristos. Nu avem nici o datorie neachitată față de Dumnezeu.

Neprihănirea Împărtășită

Lucrarea îndreptățirii prin credință nu se termină cu iertarea păcatului. Dumnezeu face o lucrare completă, imputând sau atribuind neprihănirea lui Hristos păcatosului, schimbându-i astfel viața.

“Îndreptățirea interioară este demonstrată de exprimarea ei în exterior. Cel care este îndreptățit în interior nu are o inimă de piatră și

insensibilă, ci, zi de zi, crește după modelul lui Hristos, devenind din ce în ce mai puternic. Cel care a fost sfințit prin adevăr va avea stăpânire de sine și va călca pe urmele pașilor lui Hristos, până ce harul se va contopi în glorie. Îndreptățirea prin care suntem iertați ne este atribuită; îndreptățirea prin care suntem sfințiți ne este împărtășită. Prima reprezintă recomandarea noastră pentru cer, iar cea de-a doua ne face să fim potriviți pentru cer.” –(*Review and Herald*, June 4, 1895) *Solii către tineret*, p. 35.

"Ce vom zice dar? Să păcătuim mereu, ca să se înmulțească harul? Nicidecum! Noi, care am murit față de păcat, cum să mai trăim în păcat? Nu știți că toți câți am fost botezați în Isus Hristos, am fost botezați în moartea Lui? Noi deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El, pentru ca, după cum Hristos a înviat din morți, prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă." Romani 6:1-4.

Iată de ce Martin Luther a declarat clar că îndreptățirea prin credință fără o viață transformată, care este văzută în fapte de dreptate nu este îndreptățire prin credință și că faptele neprihănirii umane fără iertarea lui Dumnezeu sunt idolatrie.

Dar mulți creștini încă nu reușesc să înțeleagă echilibrul minunat pe care Dumnezeu îl aduce deoarece rămân doar cu lucrarea atribuită a lui Hristos. Ei consideră iertarea ca ceva care justifică păcatul în viața unui credincios. Aceasta nu coincide cu caracterul lui Dumnezeu. Cum poate un Dumnezeu sfânt ierta și apoi îngădui păcatul? Hristos a declarat în mila și iertarea Sa: "Du-te și nu mai păcătui." Cuvintele Lui includ lucrarea neprihănirii atribuite pe care Dumnezeu dorește să o realizeze în fiecare păcătos iertat.

Când păcătosul a fost atins de puterea Duhului Sfânt și a căzut la picioarele lui Isus, pocăința adevărată îl conduce departe de păcat și îl determină să trăiască o altă viață, o viață de dreptate, pe care Dumnezeu o împărtășește zilnic credinciosului.

"Să nu mai dați în stăpânirea păcatului mădularele voastre, ca niște unelte ale nelegiurii; ci dați-vă pe voi înșivă lui Dumnezeu, ca vii, din morți cum erați; și dați lui Dumnezeu mădularele voastre, ca pe niște unelte ale neprihănirii." "Nu știți că, dacă vă dați robi cuiva, ca să-l ascultați, sunteți robii aceluia de care ascultați, fie că este vorba de păcat, care duce la moarte, fie că este vorba de ascultare, care duce la neprihănire? Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, pentru că, după ce ați fost robi ai păcatului, ați ascultat acum din inimă de dreptarul

învățăturii pe care ați primit-o. Și prin chiar faptul că ați fost izbăviți de sub păcat, v-ați făcut robi ai neprihănirii." Romani 6:13, 16-18.

De ce este acest lucru numit neprihănire împărtășită? Pentru că nu este neprihănirea noastră, ci lucrarea lui Dumnezeu - neprihănirea Sa care lucrează în păcătosul pocăit. De aceea apostolul Pavel ne cheamă să "vă faceți mădularele voastre roabe ale neprihănirii, ca să ajungeți la sfințirea voastră!" "Căci noi suntem lucrarea Lui și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele." Romani 6:19; Efeseni 2:10. Neprihănirea împărtășită este numită, de asemenea, sfințire sau lucrarea lui Dumnezeu de a-l pune deoparte pe om pentru o viață sfântă, în armonie cu voia Lui. Vorbind de acest echilibru, Iacov spune: "După cum trupul fără duh este mort, tot așa și credința fără fapte este moartă." Iacov 2:26.

De câte ori este pusă întrebarea, "Ai fost născut din nou?" acesta fiind considerată ca ceva care s-a întâmplat în trecut în viața credinciosului? Dar prin lucrarea Duhului Sfânt, zilnic vom vedea lucruri în viața noastră de care trebuie să ne pocăim și să le schimbăm, lucruri pe care trebuie să le abandonăm și să le lăsăm în urmă; trebuie să murim față de păcat și să ne naștem din nou cu obiceiuri noi în Hristos. Moartea față de păcat – lucrarea de sfințire – durează toată viața noastră.

Mulți comit greșeala de a încerca să definească în amănunt punctele subtile ale deosebirii între îndreptățire și sfințire. În definirea acestor doi termeni, ei încearcă adesea să aducă propriile lor idei și speculații. De ce încercăm să fim mult mai pretențioși decât Inspirația divină asupra problemei vitale a îndreptățirii prin credință?...

"Sfințirea nu este o lucrare de o clipă, o oră, o zi, ci de-o viață întreagă. Aceasta nu este câștigată printr-un sentiment de fericire, ci prin moartea față de păcat și al unei trăiri continue pentru Hristos. Greșelile nu pot fi îndreptate și nici reformarea caracterului nu poate fi făcută prin eforturi slabe și intermitente. Numai prin efort îndelungat și perseverent, disciplină severă și luptă serioasă vom birui.

"Aceasta [sfințirea] nu e o simplă teorie, o emoție sau înșiruire de cuvinte, ci este un principiu viu, activ care e prezent în viața de fiecare zi. Aceasta presupune ca obiceiurile noastre de a mânca, a bea, a ne îmbrăca de așa natură încât să păstreze sănătatea fizică, mentală și morală pentru ca să putem aduce lui Dumnezeu trupurile noastre - nu ca

pe o jertfa pângărită prin obiceiuri greșite, ci "ca pe o jertfa vie, neprihănită, plăcută lui Dumnezeu." –*The Faith I Live By*, p. 116.

De aceea, viața credinciosului nu este o simplă emoție sau un sentiment bazat pe un serviciu religios plin de extaz, ci înțelegerea nevoii constante de Dumnezeu, a îndrumării Cuvântului Său și a sfatului Său pentru a ne schimba deciziile care au fost deseori greșite. La fel cum un tânăr sau o tânără îndrăgostită își supune inima în dorința de a servi și de a face fericită iubita lui sau iubitul ei, tot așa credinciosul vrea să servească pe cei care și-au demonstrat dragostea prin renunțarea la viața lor pentru a-l salva. Dacă cel drag este departe, gândește-te la cât de mult apreciezi posibilitatea de a vorbi la telefon sau de a primi o scrisoare sau un e-mail de la el sau ea. Tot așa trebuie să fie și în relația noastră cu Dumnezeu. Cel care a fost atins de dragostea lui Hristos va aprecia timpul petrecut în comuniune cu Dumnezeu prin rugăciune și citirea Cuvântului Său Sfânt ca un mesaj de încurajare și de orientare în fiecare zi, dorind să afle mai multe despre Iubitul lui și să știe cum să Îl slujească mai bine.

"Biblia este marea putere în transformarea caracterului.... Dacă studiem și îl ascultăm, Cuvântul lui Dumnezeu lucrează în inimă supunând orice trăsătură nesfințită." –*The Faith I Live By*, p. 116.

Astfel, neprihănirea împărtășită funcționează în fiecare persoană pentru transformarea caracterului.

Mulți creștini cred că cerul poate fi câștigat prin efectuarea de multe fapte de caritate și fiind implicați în mod constant în activități religioase, dar ei au uitat că Domnul este Cel care lucrează în caracterul oamenilor și aduce roadele care sunt văzute în acțiunile lor. "Căci dragostea lui Hristos ne strânge..." 2 Corinteni 5:14.

"Dumnezeu a asigurat toate mijloacele prin care gândurile noastre să poată ajunge curate, sfinte, nobile și înalte. El nu numai că a făgăduit să ne curețe de toate nelegiuirile, ci ne-a pus la dispoziție o bogăție îndestulătoare a harului, care să ne atragă gândurile spre El și să ne facă în stare să prețuim sfințenia Lui. Trebuie ca noi să înțelegem că Îi aparținem lui Hristos și că trebuie să manifestăm caracterul Lui înaintea lumii. Prin harul ceresc, suntem îmbrăcați în neprihănirea lui Hristos, în haine de nuntă, și suntem pregătiți să luăm loc la ospățul de nuntă. Noi devenim una cu Hristos, părtași ai naturii divine, purificați, înnobilați și recunoscuți drept copii ai lui Dumnezeu - moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Isus Hristos." –(*The Youth's Instructor*, October 28, 1897, par. 2) *Minte, Caracter și Personalitate*, vol.2, p.660.

"Acum suntem în timpul de probă și este important să luăm în considerare faptul că noi suntem cei care ne decidem destinul propriei veșnicii."-*The Youth's Instructor*, 28 octombrie 1897, alineatul 3.

"Fețele oamenilor care umblă și lucrează cu Dumnezeu exprimă pacea cerului. Pentru aceste suflete, Împărăția lui Dumnezeu a început deja. Ei au bucuria lui Hristos, bucuria de a fi o binecuvântare pentru omenire. Ei au onoarea de a fi fost acceptați în slujba Maestrului; au fost găsiți vrednici de a face lucrarea Sa în Numele Lui." –*Căminul Adventist*, p. 535.

"Un părinte pământesc nu poate da un caracter sfințit copilul său. El nu poate transfera caracterul său copilului său. Numai Dumnezeu ne poate transforma. Hristos a suflat asupra ucenicilor Săi și a spus: "Primiți Duhul Sfânt." Ioan 20:22. Acesta este marele cadou din cer. Hristos le-a împărțit prin Duhul Său propria sfințire. El le-a dat puterea Sa pentru a putea câștiga sufletele pentru Evanghelie. Din acel moment Hristos urma să trăiască prin talentele lor și să vorbească prin cuvintele lor... Ei trebuie să prețuiască principiile Sale și să fie conduși de Duhul Său. Ei nu mai trebuiau să urmeze propriile lor căi și să vorbească cuvintele lor proprii. Cuvintele pe care le vorbeau veneau dintr-o inimă sfințită și ieșeau de pe buze sfințite.

"Avem nevoie de influența Duhului Sfânt care înmoaie, supune, rafinează pentru a ne modela caracterele și să aducă fiecare gând în supunere față de Hristos. Duhul Sfânt este cel care ne pregătește să învingem, este cel care ne duce să ne așezăm la picioarele lui Isus, așa cum a făcut Maria și a învăța de la El blândețea și smerenia inimii. Avem nevoie de a fi sfințiți de Duhul Sfânt în fiecare oră din zi, ca nu cumva să fim ademniți de inamic și sufletele noastre să fie în pericol." –*God's Amazing Grace*, p. 203.

Solia Ploii Târzii

"În marea Sa milă, Domnul Hristos a trimis solia cea mai prețioasă prin frații Waggoner și Jones. Această solie a avut scopul de a-L aduce în atenția oamenilor pe Mântuitorul înălțat ca jertfă pentru păcatele întregii lumi. Ea a prezentat îndreptățirea prin credința în Garantul divin, a invitat oamenii să primească neprihănirea lui Hristos, care se manifestă prin ascultarea de toate poruncile lui Dumnezeu. Mulți L-au pierdut din vedere pe Domnul Isus. Ei aveau nevoie să li se îndrepte privirile spre Persoana Sa divină, spre meritele Sale și spre iubirea Sa neschimbătoare față de familia omenească. Toată puterea este dată în

măinile Sale, ca să le poată împărți oamenilor daruri bogate, împărțându-i omului neajutorat darul neprețuit al neprihănirii Sale. Aceasta este solia pe care Dumnezeu ne-a poruncit s-o vestim lumii. Este solia îngerului al treilea, care trebuie să fie proclamată cu glas tare și să fie însoțită de revărsarea Duhului Său într-o mare măsură.” – *Mărturii pentru Pastori și Slujitorii Evangheliei*, p. 91.

S-au împlinit 129 de ani de când Dumnezeu a trimis acest mesaj important poporului Advent. Solia neprihănirii atribuite și împărțite trebuie trăită și proclamată de poporul lui Dumnezeu, dacă doresc să fie beneficiarii binecuvântării Ploii Târzii.

Dragă frate, dragă soră, dacă încă te gândești cum poți fi mântuit(ă), amintește-ți că Isus a plătit prețul pentru tine. A murit în locul tău. Poți fi recunoscător și fericit. Nu te îndoii de iertarea lui Dumnezeu dacă ți-ai mărturisit păcatele și ai luat hotărârea de a le da deoparte. Ți se pare dificil să fii bun(ă) cu soția(soțul) tău, să alegi să fii egoist(ă) atunci când ți se cere o favoare, ți se pare greu să fii sincer(ă) în lucrurile mici sau îți pierzi timpul prețios pe internet sau pe rețelele sociale? Nu este suficient a încerca să îmbunătățești câte un pic aici și acolo. Dumnezeu vrea să ne izbăvească de noi și de sub puterea întunericii în fiecare zi. Gândurile noastre sunt perverse, deci acțiunile noastre sunt centrate în sine. Numai Dumnezeu poate să preia controlul și să ne dea victoria în neprihănire și pace prin îndrumarea Duhului Său cel Sfânt.

Domnul așteaptă predarea totală a copiilor Lui. El vrea ca ei să-I dea inimile, timpul și puterea lor Lui astfel încât viața și caractere lor să fie transformate complet. Dumnezeu să ne acorde harul Său, astfel încât acest mesaj să fie trăit și proclamat în întreaga lume și să vină sfârșitul.

Amin.

Prelegerea 3 - duminică, 3 decembrie 2017

Ascultare perfectă în Hristos

de Roland Dela Paz, Filipine

"Căci, după cum prin neascultarea unui singur om, cei mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa, prin ascultarea unui singur om, cei mulți vor fi făcuți neprihăniți." Romani 5:19.

În acest an vom comemora un eveniment foarte important din istoria reformei protestante – 500 de ani de când au fost afișate de Martin Luther cele nouăzeci și cinci de teze pe ușa Bisericii Castel din Wittenberg, Germania. El este unul dintre Reformatorii proeminenți a cărui viață și învățături sunt valoroase pentru studiu.

Martin Luther (10 noiembrie 1483-18 februarie 1546) a fost un călugăr augustinian german, profesor de teologie, compozitor, preot și o figură prolifică în Reforma Protestantă.

“Cel mai remarcabil dintre cei chemați să conducă biserica din întunericul papalității în lumina unei credințe mai pure, a fost Martin Luther. Zelos, înflăcărat și devotat, necunoscând altă temere afară de temerea de Dumnezeu și nerecunoscând nici o altă temelie pentru credința religioasă afară de Sfânta Scriptură, Luther era omul timpului său; prin el Dumnezeu a împlinit o mare lucrare pentru reformarea bisericii și iluminarea lumii.” –*Tragedia Veacurilor*, p. 120.

Învățăturile lui Luther și Biserica Romano-Catolică

Luther a ajuns să respingă o serie de învățături și practici din biserica Romano-Catolică. El, catolic fiind, a contestat puternic indulgențele, cum că eliberarea de pedeapsa pentru păcat ar putea fi cumpărată cu bani. Luther a propus o discuție academică despre practica și eficacitatea indulgențelor în cele nouăzeci și cinci de teze din 1517. Refuzul lui de a renunța la toate scrierile sale la cererea Papei Leon al X-lea în 1520 și a Sfântului Împărat Roman Charles al V-lea la dieta de la Worms în 1521 a dus la excomunicarea lui de Papă și la condamnarea ca proscris de Împărat.

"El a declarat ascultătorilor săi că trebuie să creadă individual în Hristos, dacă vor să primească mântuirea prin El; nici un preot sau Papă nu putea lua locul Mijlocitorul divin. Cei care au venit la Isus ca păcătoși pocăiți și credincioși vor găsi iertare și pace și vor avea

dreptatea Lui atribuită lor. Sfințirea este roada credinței, a cărei putere reînnoitoare transformă sufletul după chipul lui Hristos. Prin credința în Mântuitorul răstignit au fost salvate sufletele în zilele apostolilor; prin aceeași credință puteau fi salvate sufletele în zilele lui Luther. El a învățat oamenii că trebuie să exercite pocăință față de Dumnezeu, a cărui Lege sfântă au călcat-o și credința în Hristos, al cărui sânge putea să ispășească pentru păcatele lor. El le-a arătat că toți cei care s-au pocăit cu adevărat se vor ruga sincer pentru ajutor divin pentru a lupta împotriva înclinațiilor rele și, de asemenea, le-a arătat faptul că sinceritatea rugăciunilor lor se va vedea în energia eforturilor lor de a da ascultare Legii lui Dumnezeu." *Signs of the Times*, June 7, 1883, par.16.

Utilizând argumentele sale împotriva tradițiilor și dogmelor din acele zile, să comparăm învățăturile lui cu Biblia și declarațiile mărturiilor despre neprihănirea lui Hristos.

Neprihănirea lui Hristos

Înțelegerea neprihănirii lui Hristos și cum să fim ascultatori vrednici înaintea lui Dumnezeu este extrem de importantă pentru mântuirea noastră. Fără neprihănirea lui Hristos este imposibil ca omul să asculte de Legea sfântă a lui Dumnezeu.

"Neprihănirea este sfințenie, asemănare cu Dumnezeu și "Dumnezeu este dragoste." 1 Ioan 4:16. Este conformare față de Legea lui Dumnezeu pentru că 'toate poruncile Tale sunt drepte!' (Psalmi 119:172) și dragostea este împlinirea Legii. Neprihănirea este iubire, iar iubirea este lumina și viața lui Dumnezeu. Neprihănirea lui Dumnezeu este întrupată în Hristos. Vom primi neprihănirea primindu-l pe El.

"Dreptatea sau neprihănirea nu se capătă nici prin lupte chinuitoare sau munci istovitoare, nici prin daruri sau sacrificii, ci ea este dată în dar oricărui suflet care flămânzește și însetează după ea. "Voi toți cei însetați, veniți la ape, chiar și cel ce n-are bani! Veniți și cumpărați bucate ... fără bani și fără plată." "Neprihănirea lor este de la Mine, zice Domnul", și "Iată Numele pe care I-L vor da: 'Domnul, neprihănirea noastră'." (Isaia 55:1; 54:17; Ieremia 23:6.)"-*Cugetări de pe Muntele Ferișilor*, p. 18.

Neprihănirea atribuită și împărtășită

Pe măsură ce reflectăm la aceste subiecte importante cu privire la mântuirea noastră, vom obține o vedere mai clară despre cum mântuiește Dumnezeu omul. Pana inspirată a scris că "Îndreptățirea prin

care suntem iertați ne este atribuită; îndreptățirea prin care suntem sfințiți ne este împărțită. Prima reprezintă recomandarea noastră pentru cer, iar cea de-a doua ne face să fim potriviți pentru cer...”

"După cum păcătosul căit, pocăit înaintea lui Dumnezeu, discerne jertfa lui Hristos în favoarea lui și acceptă această jertfa ca unica lui speranță în această viață și în viața viitoare, așa păcatele lui sunt iertate. Aceasta este îndreptățirea prin credință.

"Sfințirea nu este muncă de o clipă, o oră, o zi, ci de o viață. Aceasta nu este câștigată printr-un sentiment fericit de moment, ci este rezultatul morții constante față de păcat și a trăirii constante pentru Hristos. Prin eforturi sporadice și slabe nu se pot îndrepta relele, nici nu se poate reforma caracterul. Noi putem învinge numai prin eforturi constante, perseverente, disciplină strictă și luptă dură...

"Nu există o sfințire instantanee. Adevărata sfințire este o lucrare zilnică, care ține atât cât durează viața. –*The Faith I Live By*, p. 116.

"Deși Dumnezeu poate să fie drept, și totuși să-l îndreptățească pe cel păcătos prin meritele lui Hristos, niciun om nu poate să-și acopere sufletul cu hainele neprihănilor lui Hristos, în timp ce practică păcate cunoscute sau neglijează împlinirea datoriilor știute. Înainte ca îndreptățirea să poată avea loc, Dumnezeu cere o predare deplină a inimii, iar pentru ca omul să poată păstra îndreptățirea, este necesară o ascultare continuă, printr-o credință activă și vie, care lucrează din dragoste și curăță sufletul." –*Solii Alese*, vol. 1, p. 366.

Ce cere Dumnezeu

În fiecare făgăduință a lui Dumnezeu, este o cerință corespunzătoare. El a pus la încercare credințioșia și ascultarea lui Adam pentru a vedea dacă va rămâne în Eden pentru a avea stăpânire peste toate creaturile. El a avut acces la pomul vieții, a comunicat cu Creatorul său față în față și s-a bucurat de compania sfinților îngeri.

Cuvântul grec pentru "ascultare" este hupakoe' (hoop-ak-o-ay'), care înseamnă și 'a îndeplini' și 'supunere'. De aceea, pentru a fi perfect ascultător este necesară deplina supunere a eului. "Când ne supunem Domnului Hristos, atunci inima noastră este unită cu inima Lui, voința noastră se cufundă în voința Lui, mintea noastră devine atunci una cu mintea Lui, iar gândurile sunt robite Lui. Atunci, noi trăim viața Lui." – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 312.

"Dumnezeu cere de la noi ascultare perfectă. Trebuie să ne sfințim după cum și El este sfânt. Păzind poruncile Lui, descoperim dragostea

noastră față de Stăpânitorul suprem al universului. Iar Domnul nu ne-a lăsat în ignoranță cu privire la Legea Lui."– *Review and Herald*, September 27, 1906.

Dumnezeu a cerut lui Adam ascultarea perfectă de Legea Lui. Tot așa El cere fiecărei persoane neprihănirea fără nici un defect înaintea Lui. El face posibil ca noi să facem tot ceea ce cere Legea Lui – prin acea credință care aduce neprihănirea lui Hristos în practica zilnică. Prin transformarea harului lui Hristos, copiii Lui vor fi ascultători de toate cerințele lui Dumnezeu.

"Adevărata sfințire se va evidenția printr-o respectare conștiințioasă a tuturor poruncilor lui Dumnezeu, printr-o dezvoltare atentă a fiecărui talent, printr-o vorbire prudentă și o manifestare a blândeții lui Hristos în fiecare faptă..."

"Acesta este adevăratul test — împlinirea cuvintelor lui Hristos. Aceasta este dovada iubirii omului față de Isus, iar cel care face voia Sa va arăta lumii dovada practică a roadelor pe care le manifestă prin ascultare, prin curăție și prin sfințenia caracterului." – *Credința și faptele*, pp. 53, 113.

Transformarea de zi cu zi

Avem nevoie de o credință vie, deoarece credința și acțiunea merg împreună; a crede și a face sunt legate. "După cum trupul fără duh este mort, tot așa și credința fără fapte este moartă." Iacov 2:26. Hristos cere - și oferă – ascultare perfectă și dreptate fără cusur.

"Pentru a îndeplini cerințele Legii, credința noastră trebuie să se bazeze pe neprihănirea lui Hristos, pe care trebuie să o primim ca fiind neprihănirea noastră. Prin unirea cu Hristos și primirea neprihănirii Sale prin credință, noi putem ajunge în stare să facem lucrările lui Dumnezeu și să fim colaboratori cu Hristos. Dacă vreți să fiți duși de valul râului și nu conlucrați cu mijloacele cerești, oprind nelegiuirea în familia voastră și în biserică, pentru ca neprihănirea veșnică să poată fi adusă acolo, nu aveți credință. Credința lucrează prin dragoste și curăță sufletul. Prin credință, Duhul Sfânt lucrează în inimă și creează înăuntru ei sfințirea, dar lucrul acesta nu poate să fie făcut, dacă omul nu va conlucra cu Hristos. Noi putem să fim pregătiți pentru cer numai prin lucrarea Duhului Sfânt asupra inimii, dar, dacă dorim să găsim intrare la Tatăl, trebuie să avem neprihănirea lui Hristos ca pe o acreditare. Pentru a avea neprihănirea lui Hristos, trebuie să fim schimbați zi de zi prin influența Duhului Sfânt și să fim părtași la natura divină. Lucrarea

Duhului Sfânt este aceea de a schimba preferințele, de a sfinți inima și de a înnobila omul.” –*Solii alese*, vol. 1, p. 374.

Conlucrarea cu Dumnezeu

Când Isus a venit în această lume, a descoperit ascultarea Sa perfectă în cooperare completă cu Tatăl Său. În fiecare aspect al vieții, trebuie să creștem în Hristos prin harul și dragostea Sa.

Omul trebuie să conlucreze cu Dumnezeu, folosindu-și toate puterile, potrivit cu capacitățile pe care i le-a dat Dumnezeu. Să nu fie neștiutor cu privire la practicile corecte în domeniul mâncării, al băuturii și al tuturor obiceiurilor vieții. Domnul plănuiește ca oamenii să acționeze ca niște ființe raționale și responsabile în fiecare aspect al vieții.

Nu putem să ne permitem să neglijăm nicio rază de lumină pe care a dat-o Dumnezeu. A fi leneși în practicarea acelor lucruri care cer atenție înseamnă a săvârși un păcat. Omul trebuie să conlucreze cu Dumnezeu și să-și stăpânească patimile. Pentru a face lucrul acesta, trebuie să fie neobosit în rugăciunile adresate lui Dumnezeu, ca să primească fără încetare harul de a-și stăpâni spiritul, temperamentul și faptele. Împărtășindu-se de harul lui Hristos, el poate fi biruitor.

Acela care încearcă să ajungă la cer prin propriile fapte de respectare a Legii încearcă o imposibilitate. Omul nu poate să fie mântuit fără ascultare, dar faptele lui nu vin de la el. Hristos este acela care lucrează în el și voința, și înfăptuirea, după buna Sa plăcere... Efortul pe care îl face omul prin puterea proprie, pentru a obține mântuirea, este reprezentat prin jertfa lui Cain. Tot ce poate să facă omul fără Hristos este întinat de egoism și de păcat, dar tot ce este făcut prin credință este bine primit de Dumnezeu. Când căutăm să obținem cerul prin meritele lui Hristos, sufletul progresează. Dacă privim la Isus, putem să creștem în putere și să înaintăm din biruință în biruință, pentru că harul lui Dumnezeu a realizat prin Hristos mântuirea noastră deplină....

Nimeni să nu prezinte ideea că omul are de făcut doar puțin sau nu are de făcut nimic în marea lucrare a biruinței, deoarece Dumnezeu nu face nimic pentru om fără cooperarea acestuia. Nici să nu spună că, după ce ai făcut tot ce ai putut să faci singur, Isus te va ajuta. Domnul Hristos a zis: „Despărțiți de Mine, nu puteți face nimic” (Ioan 15:5)....

"Nimeni să nu-i transmită cuiva impresia că omul are de făcut doar puțin sau nu are de făcut nimic, ci mai degrabă să-i învețe pe ceilalți că omul trebuie să conlucreze cu Dumnezeu, ca să poată avea succes în

lucrarea biruinței. Nimeni să nu spună că faptele voastre nu au nici o legătură cu rangul și poziția voastră înaintea lui Dumnezeu. La judecată, sentința pronunțată va fi conformă cu ce s-a făcut și cu ce a fost lăsat nefăcut (Matei 25:34-40).

Privește la Isus

“Când vom privi la Hristos, vom vedea că dragostea Sa este fără egal, pentru că El a luat locul păcătosului vinovat și i-a atribuit acestuia neprihănirea Sa desăvârșită. Când cel păcătos Îl vede pe Mântuitorul murind pe cruce în locul lui, sub blestemul păcatului, și când vede dragostea Sa iertătoare, în inima lui se naște dragostea. El Îl iubește pe Hristos, pentru că Hristos l-a iubit mai întâi, iar dragostea este împlinirea Legii. Sufletul care se pocăiește își dă seama că Dumnezeu „este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curețe de orice nelegiuire”. Duhul lui Dumnezeu lucrează în sufletul celui păcătos, făcându-l în stare să înainteze de la un stadiu al ascultării la altul, să crească în putere, din har în har, în Isus Hristos.” –*Solii alese, vol. 1, pp. 380,381,364,381,374,375.*

“În toate lucrurile Hristos a căutat mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui; și ceea ce a făcut El poruncește și urmașilor Săi să facă. El a dat acest exemplu rasei umane că ei să poată să aducă prin puterea Sa lui Dumnezeu ascultarea pe care o cere, iar la sfârșit să se prezinte neprihăniți înaintea tronului Său. El a fost una cu Tatăl. Viața Lui a fost o împlinire a Legii, o ascultare continuă a poruncilor lui Dumnezeu.” – *Review and Herald, October 2, 1900, par. 14.*

Legea lui Dumnezeu este perfectă

"Toată lumea va fi judecată de această Lege. Ea pătrunde chiar și intențiile și scopurile inimii și cere puritate în cele mai secrete gânduri, dorințe și sentimente. Ea cere să-L iubim pe Dumnezeu mai presus de orice și pe aproapele ca pe noi înșine. Fără exercitarea acestei iubiri, cea mai mare mărturisire de credință este doar ipocrizie. Dumnezeu cere fiecărui suflet al familiei umane ascultare perfectă de Legea Lui. "Căci, cine păzește toată Legea și greșește într-o singură poruncă, se face vinovat de toate. Iacov 2:10." *Signs of the Times, March 3, 1881, par.8.*

"Cea mai mică abatere de la această Lege, prin neglijare sau încălcare intenționată, este păcat și fiecare păcat îl expune pe păcătos la mânia lui Dumnezeu. Inima neînnoită va urî restricțiile Legii lui Dumnezeu și se va lupta pentru a încălca pretențiile sale sfinte.

Bunăstarea noastră veșnică depinde de o înțelegere corectă a Legii lui Dumnezeu, o convingere profundă a caracterului ei sfânt și o ascultare totală a cerințelor ei. Bărbații și femeile trebuie să fie convinși de păcat înaintea de a simți nevoia de Hristos. Cei care calcă în picioare Legea lui Dumnezeu au respins singurul mijloc de a defini călcătorului ce este păcatul. Ei fac lucrarea marelui înșelător." *Signs of the Times, March 3, 1881, par. 9.*

Ascultarea prin credință aduce neprihănire în viața noastră

"Când ne aducem viața în ascultare deplină de Legea lui Dumnezeu, ascultându-L pe Dumnezeu ca Ghidul nostru suprem și agățându-ne de Hristos ca speranța noastră de neprihănire, Dumnezeu va lucra în dreptul nostru. Aceasta este o neprihănire prin credință, o neprihănire ascunsă într-un mister despre care cel lumesc nu știe nimic și pe care nu-l poate înțelege. Sofisticăriile și cearta călătoresc în trenul șarpelui; dar poruncile lui Dumnezeu studiate și practicate cu sârguință, ne deschid comunicarea cu cerul și descoperă adevărul de eroare. Această ascultare lucrează în noi voința divină, aducând în viața noastră neprihănirea și sfințirea care au fost văzute în viața lui Hristos."—*Manuscript Releases, vol. 7, pp. 357, 358; Sons and Daughters of God, p. 66.*

"Îndreptățirea interioară este demonstrată de exprimarea ei în exterior. Cel care este îndreptățit în interior nu are o inimă de piatră și insensibilă, ci, zi de zi, crește după modelul lui Hristos, devenind din ce în ce mai puternic. Cel care a fost sfințit prin adevăr va avea stăpânire de sine și va călca pe urmele pașilor lui Hristos, până ce harul se va contopi în glorie."—(*Review and Herald, June 4, 1895) Solii către tineret, p. 35.*

În de acord cu legile sănătății

Neprihănirea lui Hristos se manifestă, de asemenea, în ascultarea omului de legea naturii; el Îl va slăvi pe Dumnezeu cu trupul și duhul său. El nu se va spurca, știind că trupul său este Templul lui Dumnezeu.

"... Ascultarea de cerințele lui Dumnezeu aduce ascultătorul în conformitate cu legile care controlează ființa fizică. Cei care se îngrijesc de sănătatea lor trebuie să aducă în supunere toate poftele și pasiunile. Ei nu trebuie să-și permită pasiuni pofticioase și poftes de mâncare nestăpânite, ci trebuie să rămână sub controlul lui Dumnezeu și puterile lor fizice, mentale și morale să fie folosite cu atâta

înțelepciune încât mecanismul corporal să rămână în stare bună de funcționare.

"Sănătatea, viața și fericirea sunt rezultatul ascultării de legile fizice care guvernează corpurile noastre. Dacă voința și căile noastre sunt în conformitate cu voința și calea lui Dumnezeu, El va menține organismul uman în stare bună și va restabili puterile morale, mintale și fizice pentru ca El să poată lucra slava Lui prin noi. În mod constant puterea Sa renovatoare se manifestă în corpurile noastre. Dacă vom coopera cu El în această lucrare, sănătatea și fericirea, pacea și utilitatea sunt cu siguranță rezultatele." - (Manuscript 151, 1901) *Lift Him Up*, p. 160.

Providența lui Dumnezeu

"Domnul a pregătit toate mijloacele prin care omul să poată avea o mântuire deplină fără plată și să fie desăvârșit în El. Dumnezeu plănuiește ca toți copiii Săi să aibă razele strălucitoare ale Soarelui Neprihănirii, pentru ca toți să poată avea lumina adevărului. Dumnezeu i-a oferit lumii mântuirea cu un preț infinit, chiar prin darul singurului Său Fiu. Apostolul întreabă: „El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?” (Romani 8:32). Prin urmare, dacă nu vom fi mântuiți, greșeala nu va fi a lui Dumnezeu, ci a noastră, pentru că nu am conlucrat cu mijloacele divine. Voința noastră nu a coincis cu voința lui Dumnezeu.” – *Solii alese*, vol. 1, p. 375.

La intrarea în noul an, Dumnezeu să ne dea putere continuă ca prin Duhul Său cel Sfânt să atingem neprihănirea și bucuria Lui în ascultare și slujire.

Amin.

Prelegerea 4 – marți 5 decembrie 2017

Relația dintre credință și fapte

de Rafael (Felipe) Acuña Sanchez, Costa Rica

Credința ar trebui întotdeauna însoțită de fapte pentru că faptele sunt roadele credinței.

Ni se spune în Iacov 2:14-24: "Frații mei, ce-i folosește cuiva să spună că are credință, dacă n-are fapte? Poate oare credința aceasta să-l mântuiască? Dacă un frate sau o soră sunt goi și lipsiți de hrana de toate zilele și unul dintre voi le zice: „Duceți-vă în pace, încălziți-vă și săturați-vă!” fără să le dea cele trebuincioase trupului, la ce i-ar folosi? Tot așa și credința: dacă n-are fapte, este moartă în ea însăși. Dar va zice cineva: „Tu ai credința și eu am faptele.” „Arată-mi credința ta fără fapte și eu îți voi arăta credința mea din faptele mele.” Tu crezi că Dumnezeu este unul și bine faci; dar și dracii cred și se înfioară! Vrei, deci, să înțelegi, om nesocotit, că credința fără fapte este zadarnică? Avraam, părintele nostru, n-a fost el socotit neprihănit prin fapte, când a adus pe fiul său Isaac jertfă pe altar? Vezi că credința lucra împreună cu faptele lui, și, prin fapte, credința a ajuns desăvârșită. Astfel s-a împlinit Scriptura care zice: „Avraam a crezut pe Dumnezeu și i s-a socotit ca neprihănire”; și el a fost numit „prietenu lui Dumnezeu.” Vedeți, deci, că omul este socotit neprihănit prin fapte și nu numai prin credință.

"... Au faptele bune vreo valoare reală? Este păcătosul care comite păcat în fiecare zi fără să fie pedepsit, tratat de Dumnezeu cu aceeași favoare ca unul care, prin credința în Hristos, încearcă să lucreze la integritatea lui? Scriptura răspunde: "Căci noi suntem lucrarea Lui, și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune, pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele." În providența Sa divină, prin bunătatea Lui nemeritată, Domnul a rânduit ca faptele bune să fie răsplătite. Noi suntem acceptați doar prin meritele lui Hristos; iar faptele de milostenie, de caritate pe care le facem sunt roadele credinței; acestea vor fi o binecuvântare pentru noi, căci oamenii sunt răsplătiți pentru faptele lor. Parfumul meritelor lui Hristos face faptele noastre bune acceptabile înaintea lui Dumnezeu și harul este cel care ne pregătește să facem faptele pe care le răsplătește El. Faptele noastre nu au niciun merit în ele însele. După ce am făcut tot ce este posibil să facem, trebuie să ne considerăm robi netrebniți. Nu merităm nicio

mulțumire de la Dumnezeu. Ne-am făcut doar datoria noastră și faptele noastre nu ar fi putut fi făcute în puterea propriei noastre naturi păcătoase."– *Review and Herald*, January 29, 1895, par. 4; *Our High Calling*, p. 122.

De aceea Biblia ne spune despre credință că merge mână în mână cu faptele.

"Și fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El este și că răsplătește pe cei ce-L caută." Evrei 11:6. Există mulți în lumea creștină care pretind că tot ce este necesar pentru mântuire este credința; faptele nu sunt nimic, doar credința este esențială. Dar cuvântul lui Dumnezeu ne spune că această credință fără fapte este moartă, fiind singură. Mulți refuză să asculte de poruncile lui Dumnezeu, totuși scot în evidență credința. Dar credința trebuie să aibă o bază.

"Toate făgăduințele lui Dumnezeu se întemeiază pe anumite condiții. Dacă împlinim voia Sa, dacă trăim în adevăr, atunci putem să cerem tot ce dorim și ne va fi dat. Dacă ne străduim cu seriozitate să fim ascultători, Dumnezeu va asculta cererile noastre, dar El nu ne binecuvântează în neascultare. Dacă alegem să nu respectăm poruncile Sale, putem să strigăm: "Credință, credință, doar să ai credință", iar răspunsul care va veni din Cuvântul sigur al lui Dumnezeu este: "Vrei dar să înțelegi, om nesocotit, că credința fără fapte este zadarnică?" (Iacov 2:20.) O asemenea credință va fi doar ca o aramă răsunătoare, un chimval zângănitor. Pentru a avea binecuvântările harului lui Dumnezeu, trebuie să ne facem partea, să lucrăm cu credincioșie și să aducem roadele corespunzătoare pocăinței.

"Credința și faptele ne vor păstra într-o poziție echilibrată și ne vor face să avem succes în lucrarea de desăvârșire a caracterului creștin. Domnul Isus spune: "Nu oricine-Mi zice: 'Doamne, Doamne!' va intra în împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri". (Matei 7:21.) Vorbind despre hrana trecătoare, apostolul Pavel a spus: "Căci, când eram la voi, vă spuneam lămurit: 'Cine nu vrea să lucreze nici să nu mănânce'". (2 Tesaloniceni 3:10.) Aceeași regulă se aplică și la hrănirea noastră spirituală.

"Trăim într-o perioadă interesantă și importantă a istoriei pământului. Avem nevoie de mai multă credință decât am avut până acum și avem nevoie de o dependență mai mare de Dumnezeu. Satana lucrează cu toată puterea pentru a câștiga biruința asupra noastră, deoarece știe că mai are doar puțină vreme. Pavel s-a temut și a

tremurat lucrând pentru propria mântuire. Oare nu ar trebui să ne temem ca nu cumva vreo făgăduință să nu se împlinească pentru noi și ca nu cumva vreunul dintre noi să dea greș în atingerea țintei și să ne dovedim nevrednici de viața veșnică? Ar trebui să veghem în vederea rugăciunii, să luptăm din răputeri să intrăm pe poarta cea strâmtă....

"Chiar dacă trebuie să fim în armonie cu Legea lui Dumnezeu, noi nu suntem mântuiți prin faptele Legii, și totuși nu putem să fim mântuiți fără ascultare. Legea constituie standardul prin care este măsurat caracterul. Însă, fără harul regenerat al Domnului Hristos, noi nu suntem în stare să respectăm poruncile lui Dumnezeu. Numai Isus ne poate curăța de toate păcatele. El nu ne mântuiește prin Lege, dar nici nu ne va mântui în neascultare de Lege.

"Iubirea noastră față de Domnul Hristos va fi proporțională cu adâncimea convingerii noastre cu privire la păcat, iar prin Lege vine cunoștința păcatului. Totuși, atunci când ne vedem pe noi înșine așa cum suntem, să privim la Domnul Isus, care S-a dat pentru noi, ca să ne poată mântui de orice nelegiuire. Să ne bazăm pe meritele lui Hristos, prin credință, iar sângele Său, care curăță sufletul, își va face lucrarea. Cu cât vom vedea mai clar relele și pericolele la care am fost expuși, cu atât vom fi mai recunoscători pentru eliberarea primită prin Domnul Hristos. Evanghelia lui Hristos nu-i dă omului dreptul de a călca Legea, deoarece potopul de nenorocire a venit peste lume tocmai din cauza nelegiurii, din cauza călcării Legii.

"În zilele noastre, păcatul este la fel de rău cum a fost și în timpul lui Adam. Evanghelia nu-i făgăduiește favoarea lui Dumnezeu nici unui om care calcă Legea Sa și nu se pocăiește. Degradarea inimii omenești, vinovăția nelegiurii, ruina păcatului, toate sunt arătate cu claritate de crucea prin care Domnul Hristos ne-a oferit o cale de scăpare.

"Noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu. Nu trebuie să stați în nepăsare, așteptând vreo ocazie deosebită, spre a face o mare lucrare pentru Domnul. Nu trebuie să neglijați datoria care se află chiar pe calea voastră, ci să folosiți micile ocazii care vi se oferă...." – *Credința și Faptele*, pp. 47,49,95,96,47.

Ascultarea vine doar în urma credinței deoarece este rodul acesteia. Credința, pe de altă parte, este întotdeauna rezultatul natural al altei surse. Isus a spus: "Rămâneți în Mine și Eu voi rămâne în voi. După cum mlădița nu poate aduce roadă de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa nici voi nu puteți aduceți roadă, dacă nu rămâneți în Mine. Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în Mine și în cine rămân Eu,

aduce multă roadă; căci despărțiți de Mine, nu puteți face nimic." Ioan 15:4,5.

Atunci când este autentică, ascultarea este naturală și spontană, nu forțată.

În *Calea către Hristos*, p. 61, ni se spune că ascultarea este rodul credinței; de aceea una este rezultatul celeilalte.

"Rămâneți în Mine și Eu voi rămânea în voi." Acest lucru înseamnă a-L avea pe Hristos în noi, a fi legat de El, a avea părtășie cu El în fiecare moment din viață. Pana inspirată ne spune că ar trebui să medităm zilnic timp de cel puțin o oră la viața lui Hristos și mai ales la scenele finale din viața Sa. Cuvântul "Rămâneți" înseamnă a sta, ca cei doi oameni pe drumul spre Emaus, care au spus unui străin: „Rămâi cu noi, căci este spre seară și ziua aproape a trecut.” Și a intrat să rămână cu ei." Luca 24:29.

Potrivit cărții lui Luca, doi bărbați au mers pe jos spre Emaus. Erau profund întristați și dezamăgiți și discutau despre ceea ce tocmai se întâmplase. Un Străin s-a apropiat de ei, i-a ascultat și a comentat. Cumva s-au simțit încrezători și I-au cerut să stea. Credința și speranța lor a început să reînvie. Unul dintre ei, Cleopa, este menționat pe nume, în timp ce celălalt nu este. Asemenea acestor doi ucenici, poate și tu ai ajuns la un moment când ți-ai pierdut credința și speranța și asemenea lui Cleopa, nu vezi că Isus este alături de tine. Dar dacă Îl rogi să rămână cu tine, ți se vor deschide ochii și vei alerga la Ierusalim pentru a depune mărturie despre iubirea Sa. Cu toate acestea, numai dacă El rămâne în tine îți va crește credința și vei lucra din dragoste, bazându-te pe o relație personală cu Hristos.

Isus declară că dacă vom rămâne în El, vom aduce multă roadă, dar fără El nu putem face nimic. Deci ce înseamnă aceasta? Versetul ne spune că nu putem face nimic pentru a produce roade, iar pe de altă parte ni se spune: "Pot totul în Hristos, care mă întărește." Filipeni 4:13.

Există două lucruri necesare în viața creștină. Unul este a-L găsi pe Hristos, iar al doilea a rămâne în El. Cum se face asta? La fel cum L-ai găsit; totul este prin credință și este rezultatul credinței – mijlocul de comuniune spirituală.

"Omul trebuie să conlucreze cu Dumnezeu, folosindu-și toate puterile, potrivit cu capacitățile pe care i le-a dat Dumnezeu. Să nu fie neștiutor cu privire la practicile corecte în domeniul mâncării, al băuturii și al tuturor obiceiurilor vieții. Domnul plănuiește ca oamenii

să acționeze ca niște ființe raționale și responsabile în fiecare aspect al vieții.

"Nu putem să ne permitem să neglijăm nicio rază de lumină pe care a dat-o Dumnezeu. A fi leneși în practicarea acelor lucruri care cer atenție înseamnă a săvârși un păcat. Omul trebuie să conlucreze cu Dumnezeu și să-și stăpânească patimile. Pentru a face lucrul acesta, trebuie să fie neobosit în rugăciunile adresate lui Dumnezeu, ca să primească fără încetare harul de a-și stăpâni spiritul, temperamentul și faptele. Împărtășindu-se de harul lui Hristos, el poate fi făcut în stare să biruie. A fi biruitor înseamnă mai mult decât presupun o mulțime de oameni.

"Deși Hristos este totul, totuși noi trebuie să-i inspirăm fiecărui om nevoia unei străduințe neobosite. Trebuie să luptăm, să ne străduim, să agonizăm, să veghem și să ne rugăm, ca nu cumva să fim biruiți de vrăjmașul viclean. Pentru că puterea și harul cu care suntem în stare să facem lucrul acesta vin de la Dumnezeu, noi trebuie să ne încredem tot timpul în Acela care este în stare să-i mântuiască în mod desăvârșit pe cei care vin la Dumnezeu prin El. "Nimeni să nu-i transmită cuiva impresia că omul are de făcut doar puțin sau nu are de făcut nimic, ci mai degrabă să-i învețe pe ceilalți că omul trebuie să conlucreze cu Dumnezeu, ca să poată avea succes în lucrarea biruinței.

"Nimeni să nu spună că faptele voastre nu au nicio legătură cu rangul și poziția voastră înaintea lui Dumnezeu. La judecată, sentința pronunțată va fi conformă cu ce s-a făcut și cu ce a fost lăsat nefăcut. Matei 25:34-40...

Toți cei care înțeleg ce înseamnă să fii creștin se vor elibera de orice lucru care slăbește și întinează. Toate obiceiurile vieții unui astfel de om vor fi aduse în armonie cu cerințele Cuvântului adevărului și el nu numai că va crede, ci va și lucra pentru mântuirea sa cu frică și cutremur, în timp ce se va supune modelării Duhului Sfânt. — *Review and Herald, 6 martie 1888*

"Când în inimă se află dorința de a asculta de Dumnezeu și când se depun eforturi în scopul acesta, Domnul Isus acceptă dispoziția și efortul omului ca pe slujirea lui cea mai bună și completează deficiența lui cu meritele Sale divine. Însă El nu-i va accepta pe aceia care pretind a crede în El, dar sunt necredincioși față de poruncile Tatălui Său. Am auzit foarte multe despre credință, dar avem nevoie să auzim și mai multe despre fapte. Mulți își înșeală sufletul prin faptul că trăiesc o religie comodă, confortabilă și fără cruce. Dar Domnul Isus spune:

„Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze.” (Matei 16,24)– (*Signs of the Times, 16 iunie 1890*) *Solii alese*, vol. 1, pp. 380-382.

Este foarte clar: Credința fără fapte este moartă. Dumnezeu să ne ajute să înaintăm în viață și să-L acceptăm pe Hristos ca Mântuitorul nostru personal. Aceasta este dorința mea pentru noi toți. Amin.

* * * * *

Prelegerea 5 - Miercuri 6 decembrie 2017

Hristos, punctul central al soliei noastre

de Danilo Lopez Monterroso, Guatemala

Starea actuală a lumii este sumbră și fără speranță. Fiecare zi, fiecare lună și fiecare an care trece în istoria umanității poartă un potop de înregistrări de violență, răutate, durere, păcat, mizerie și moarte, care îi fac pe oameni să caute un refugiu unde să poată găsi siguranță și pace. Conducătorii vin și se duc cu promisiunile lor iluzorii fără a umple marele gol care este în inima ființei umane, dar este extrem de important să luăm în considerare starea prezentă a poporului lui Dumnezeu. Mulți merg pe calea îngustă; dar în pelerinajul lor se plâng, murmurând despre drumul pe care I-a condus El, jignindu-L astfel pe Dumnezeu. Ei se opresc să se gândească la ceea ce au pierdut și lăsat în urmă în decizia de a-și da viața lui Isus. Din păcate, ei au pierdut din vedere ținta și sunt rătăcitori fără speranță. Experiența ta poate fi ca a servului credincios care a lăsat totul pentru a merge prin credință pe calea îngustă, deoarece își păstrează ochii asupra Celui Invizibil, așa cum a făcut Moise. Citim în capitolul credinței, Evrei 11:24-27: "Prin credință Moise, când s-a făcut mare, n-a vrut să fie numit fiul fiicei lui Faraon,²⁵ ci a vrut mai bine să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu decât să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului.²⁶ El socotea ocară lui Hristos ca o mai mare bogăție decât comorile Egiptului, pentru că avea ochii pironiți spre răsplătire.²⁷ Prin credință a părăsit el Egiptul, fără să se teamă de mânia împăratului; pentru că a rămas neclintit, ca și cum ar fi văzut pe Cel ce este nevăzut."

Ce este solia Hristo-centrică?

Există mulți care spun predici fără vreun mesaj. Noi am putea înțelege și descifra profețiile, am putea ști istoria bisericii, să înțelegem doctrina și principiile foarte bine și să știm că trăim la sfârșitul timpului de har, dar marea întrebare pe care ne-o punem este: Care este cea mai importantă parte a soliei noastre? De ce nu are solia pe care o predicăm mai multă greutate, chiar și atunci când este conformă cu Sfintele Scripturi? Deoarece solia este prezentată fără Hristos. Inspirația profetică ne spune următoarele: "Dar, oricare ar fi subiectul prezentat, înălțați-L pe Isus ca centru al fiecărei nădejdi, "Rădăcina și Sămânța lui David, Luceafărul strălucitor de dimineață"." Apocalipsa 22:16." *Mărturii Speciale pt Predicatori*, p. 118.

Când, după anul 1844, Dumnezeu a chemat poporul advent să meargă pe calea îngustă, El le-a dat un mesaj complet cu adevăruri esențiale pe care Biserica trebuia să le înțeleagă și să le predice. Ei au avut totul, dar au devenit foarte legaliști. Dumnezeu, în îndurarea Lui le-a trimis o solie minunată în 1888, la Conferința din Minneapolis. Așa cum citim în Psalmul 118:22, Hristos a fost și este fundamentul, cea mai importantă parte a soliei: "Piatra pe care au lepădat-o zidarii, a ajuns să fie pusă în capul unghiului clădirii." Din păcate, au existat mulți care au respins partea centrală, fundamentală a acestei solii: "Hristos neprihănirea noastră" și au început să se îndoiască și să critice atât solia, cât și solii, provocând dezbinare și separare. Citim următoarea declarație: "Unii dintre frații noștri și-au exprimat temerea că vom insista prea mult asupra subiectului îndreptării prin credință, dar eu sper și mă rog ca nimeni să nu fie alarmat inutil, pentru că, în prezentarea acestei doctrine, așa cum este ea expusă în Scripturi, nu se află niciun pericol. ... Domnul a declarat despre Sine că este „plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credinciosie”.

“Câțiva mi-au scris, întrebând dacă solia îndreptării prin credință este solia îngerului al treilea, iar eu am răspuns: „Este într-adevăr solia îngerului al treilea.” –(*Review and Herald*, April 1, 1890) *Solii alese*, vol. 1, p. 372.

Hristos neprihănirea noastră

"Solia îngerului al treilea cere prezentarea Sabatului poruncii a patra. Adevărul acesta trebuie să-i fie vestit lumii, dar marele centru de atracție, Isus Hristos, nu ar trebui să fie lăsat în afara soliei îngerului al treilea. Mulți care au fost angajați în lucrarea pentru timpul acesta Îl

pun pe Hristos pe un loc secundar, iar teoriile și argumentele lor sunt puse pe primul loc. Slava lui Dumnezeu, care i-a fost descoperită lui Moise cu privire la caracterul divin, nu a fost scoasă în evidență. Domnul i-a zis lui Moise: „Voi face să treacă pe dinaintea ta toată frumusețea Mea” (Exodul 33,19). „Și Domnul a trecut pe dinaintea lui și a strigat: «Domnul Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie, care Își ține dragostea până în mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul, dar nu socotește pe cel vinovat drept nevinovat»” (Exodul 34,6.7).

"Ochii multora dintre cei care au fost angajați în lucrare au părut a fi acoperiți de un văl, așa încât, atunci când au prezentat Legea, nu L-au avut în vedere pe Isus și nu au predicat faptul că, acolo unde păcatul s-a înmulțit, harul s-a înmulțit și mai mult. Crucea de pe Golgota este locul unde bunătatea și credincioșia s-au întâlnit și dreptatea și pacea se sărută. Cel păcătos trebuie să privească fără încetare la Golgota și, cu credința simplă a unui copil, trebuie să își găsească liniștea în meritele lui Hristos, primind neprihănirea Sa și crezând în harul Său. Cei angajați în lucrarea de predicare a adevărului trebuie să prezinte neprihănirea lui Hristos nu ca pe o lumină nouă, ci să o prezinte ca pe o lumină prețioasă, care a fost pierdută din vedere de oameni pentru o vreme. Noi trebuie să-L primim pe Hristos ca Mântuitor al nostru, iar El ne atribuie neprihănirea lui Dumnezeu prin El. Să repetăm și să scoatem în evidență adevărul pe care l-a descris Ioan: „Și dragostea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre” (1 Ioan 4,10).

În dragostea lui Dumnezeu a fost descoperit filonul cel mai uimitor de adevăr prețios, iar comorile harului lui Hristos sunt deschise pentru biserică și pentru lume. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu...” (Ioan 3,16). Ce dragoste este aceasta - ce dragoste minunată și de nepătruns - care L-a determinat pe Hristos să moară pentru noi, pe când eram încă niște păcătoși! Ce pierdere mare este pentru sufletul care înțelege cerințele serioase ale Legii, și totuși nu reușește să înțeleagă harul lui Hristos, care face mult mai mult! Este adevărat că, atunci când este predicată ca fiind un adevăr în Isus, Legea lui Dumnezeu descoperă dragostea lui Dumnezeu, deoarece darul lui Hristos pentru lumea aceasta vinovată trebuie să ocupe o parte însemnată în fiecare predică. Nu este de mirare că inimile nu au fost

sensibilizate de adevăr, dacă acesta a fost prezentat cu răceală și fără viață. Nu este de mirare că și credința s-a clătinat în fața făgăduințelor lui Dumnezeu, dacă pastorii și lucrătorii nu L-au prezentat pe Isus în relația Sa cu Legea lui Dumnezeu. Cât de adesea ar fi trebuit ei să-i asigure pe oameni că „Dumnezeu, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da, fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?” (Romani 8,32)...

Priviți la cruce

"Priviți la crucea de pe Golgota! Ea este garanția neschimbătoare a dragostei nemărginite și a harului nemăsurat al Tatălui ceresc. Oh, dacă toți s-ar pocăi și s-ar întoarce la faptele lor dintâi! Dacă bisericile vor face lucrul acesta, credincioșii Îl vor iubi pe Dumnezeu mai presus de orice și pe semenii lor ca pe ei înșiși.... Dezbinările vor fi vindecate, sunetele aspre ale certurilor nu vor mai fi auzite între granițele lui Israel. Prin harul pe care Dumnezeu li l-a dăruit fără plată, toți vor căuta să răspundă rugăciunii lui Hristos, care cerea ca ucenicii Săi să fie una, după cum El și Tatăl sunt una. Pacea, dragostea, mila și bunăvoința vor fi principiile temeinice ale sufletului. Dragostea lui Hristos va fi tema fiecărui cuvânt rostit, iar Martorul credincios nu va mai spune: „Dar ce am împotriva ta este că ți-ai părăsit dragostea dintâi” (Apocalipsa 2:4).... Prin unitatea bisericii lui Hristos se va dovedi că Dumnezeu L-a trimis pe singurul Său Fiu în lume.

Eliminarea fariseismului și a neprihănirii proprii

"Când cei din poporul lui Dumnezeu sunt una în Duhul Sfânt, orice fariseism și orice neprihănire proprie, care au constituit păcatul națiunii iudaice, vor fi alungate din inimi. Fiecare membru al trupului lui Hristos va purta chipul Său, iar aleșii Săi vor fi asemenea unor burdufuri noi în care El poate să pună un vin nou, iar vinul cel nou nu va rupe burdufurile. Dumnezeu va face să fie cunoscută taina care fusese ascunsă din veșnicii. El va descoperi care este „bogăția slavei tainei acesteia între neamuri, și anume: Hristos în voi, nădejdea slavei” (Coloseni 1:27 [de asemenea, sunt citate versetele 28,29]).

Lipsit de Duhul Sfânt

"Domnul Isus a venit pentru a-i oferi sufletului omenesc Duhul Sfânt, prin care dragostea lui Dumnezeu își va găsi locul în inimă, dar

oamenii care nu vor să își schimbe ideile, ale căror doctrine sunt stereotipe și de neschimbat, care urmează tradițiile și poruncile omenești, asemenea iudeilor din timpul lui Hristos, nu pot să fie înzestrați cu Duhul Sfânt. Iudeii erau foarte minuțioși în îndeplinirea rânduielilor bisericii, foarte riguroși în împlinirea formelor, dar erau lipsiți de vitalitate și devoțiune religioasă. Ei au fost comparați de Hristos cu niște burdufuri uscate, care erau folosite în vremea aceea drept sticle. Evanghelia lui Hristos nu putea să fie în inima lor, deoarece nu era loc pentru ea acolo. Ei nu puteau să fie ca niște burdufuri noi, în care Domnul să poată pune vinul Său cel nou. Hristos a fost obligat să caute altundeva, și nu printre cărturari și farisei, pentru a găsi burdufuri pentru învățatura Sa despre adevăr și viață. El trebuia să găsească oameni doritori după înnoirea inimii. El a venit pentru a le da oamenilor inimi noi. El a zis: „Vă voi da o inimă nouă.” Totuși neprihănirea proprie a celor din timpul Său și a celor din timpul nostru îi face pe aceștia să nu simtă nici o nevoie de a avea o inimă nouă. Domnul Isus a trecut pe lângă cărturari și farisei, pentru că ei nu au simțit nicio nevoie de un Mântuitor. Ei erau legați de forme și ceremonii. Aceste servicii religioase fuseseră instituite de Hristos. Ele fuseseră pline de vitalitate și frumusețe spirituală, dar, după ce viața spirituală se stinsese din mijlocul lor, iudeii pierduseră această viață din ceremoniile lor și se legaseră de forme moarte. Când s-au îndepărtat de cerințele și poruncile lui Dumnezeu, ei au căutat să înlocuiască aceste lucruri pierdute, înmulțind cerințele și alcătuind reguli mai riguroase decât cele făcute de Dumnezeu. Cu cât au ajuns mai rigizi, cu atât au manifestat mai puțin din dragostea și Duhul lui Dumnezeu. Domnul Hristos le-a zis oamenilor: „Cărturarii și fariseii șed pe scaunul lui Moise. Deci, toate lucrurile pe care vă spun ei să le păziți, păziți-le și faceți-le; dar, după faptele lor, să nu faceți. Căci ei zic, dar nu fac. Ei leagă sarcini grele și cu anevoie de purtat și le pun pe umerii oamenilor, dar ei nici cu degetul nu vor să le miște. Toate faptele lor le fac pentru ca să fie văzuți de oameni. Astfel, își fac filacteriile late, își fac poalele veșmintelor cu ciucuri lungi, umblă după locurile dintâi la ospete și după scaunele dintâi în sinagogi; le place să le facă oamenii plecăciuni prin piețe și să le zică: «Rabi! Rabi!»... Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici! Pentru că voi dați zeciuală din izmă, din mărar și din chimen și lăsați nefăcute cele mai însemnate lucruri din Lege: dreptatea, mila și credințioșia; pe acestea trebuia să le faceți, și pe acelea să nu le lăsați nefăcute” (Matei 23,2-7.23).

Martorul credincios dă ultimul apel

"Biserica rămășiței este chemată să treacă printr-o experiență asemănătoare cu aceea a iudeilor, iar Martorul credincios, care umblă în mijlocul celor șapte sfeșnice de aur, are o solie solemnă pentru poporul Său. El spune: „Dar ce am împotriva ta este că ți-ai părăsit dragostea dintâi. Adu-ți, dar, aminte de unde ai căzut; pocăiește-te și întoarce-te la faptele tale dintâi. Altfel, voi veni la tine și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești” (Apocalipsa 2,4.5). Dragostea lui Dumnezeu a scăzut în biserică și, ca urmare, dragostea de sine a început să se manifeste din nou. Odată cu pierderea dragostei față de Dumnezeu, a venit și pierderea dragostei față de frați. Biserica poate să corespundă întregii descrieri făcute pentru biserica din Efes, și totuși să fie lipsită de o evlavie vie. Despre ea, Isus a zis: „Știu faptele tale, osteneala ta și răbdarea ta și că nu poți suferi pe cei răi; că ai pus la încercare pe cei ce zic că sunt apostoli, și nu sunt, și i-ai găsit mincinoși. Știu că ai răbdare, că ai suferit din pricina Numelui Meu și că n-ai obosit. Dar ce am împotriva ta este că ți-ai părăsit dragostea dintâi” (Apocalipsa 2,2-4).

"O religie legalistă a fost prezentată ca fiind tocmai religia bună pentru timpul acesta. Totuși aceasta este o greșală. Muștrarea adresată de Hristos fariseilor este aplicabilă și celor care au pierdut din inimă dragostea dintâi. O religie rece, legalistă, nu poate să conducă niciodată sufletele la Hristos, pentru că este o religie lipsită de dragoste și de Hristos. Când sunt făcute într-un spirit de îndreptățire de sine, posturile și rugăciunile sunt o urâciune înaintea lui Dumnezeu. Adunarea solemnă pentru închinare, șirul de ceremonii religioase, umilința exterioară, sacrificiul impus — toate îi proclamă lumii mărturia că acela care săvârșește lucrurile acestea se consideră neprihănit. Lucrurile acestea atrag atenția celui care împlinește îndatoririle riguroase, spunând: Omul acesta are dreptul să intre în cer. Dar aceasta este o amăgire. Faptele nu vor cumpăra pentru noi intrarea în cer. Unica mare jertfă care a fost adusă este suficientă pentru toți cei ce cred. Dragostea lui Dumnezeu îl va însufleți pe cel credincios, inspirându-i o viață nouă. Acela care bea din apa izvorului vieții va fi umplut cu vinul cel nou al Împărăției. Credința în Hristos va fi mijlocul prin care cel credincios va fi condus de un spirit și de un motiv potrivit, iar la acela care privește la Isus, Autorul și Desăvârșitorul credinței lui, se vor vedea toată bunătatea și gândul Cerului. Priviți la Dumnezeu, nu la oameni! Dumnezeu este Tatăl vostru ceresc, care are bunăvoința de a

purta cu răbdare toate neputințele voastre, de a le ierta și de a le vindeca. „Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu” (Ioan 17,3). Când priviți la Hristos, sunteți schimbați, până când veți urî mândria voastră dinainte, vanitatea și prețuirea de sine dinainte, neprihănirea proprie și necredința. Veți da la o parte toate acestea ca pe o povară lipsită de valoare și veți trăi cu umilință, blândețe și încredere în prezența lui Dumnezeu. Veți practica dragostea, răbdarea, amabilitatea, bunătatea, mila și fiecare har care locuiește în copilul lui Dumnezeu și veți găsi, în cele din urmă, un loc între cei sfinți.” – *Solii alese, vol. 1, pp. 383-388.*

Suntem pe cale de a încheia un alt an și întrebările pe care ni le punem sunt: Cum este relația noastră cu Dumnezeu? Mergem împreună cu Isus? Am înțeles din experiența noastră ce este Solia îndreptăririi prin credință? Este Isus centrul vieții, caselor și bisericilor noastre? Poate am experimentat ceea ce au făcut cei doi ucenici în ziua învierii, pe când mergeau spre Emaus. Ei erau descurajați, triști, fără speranță, derutați și dezorientați, dar atunci un străin s-a alăturat lor și au început să discute cu privire la evenimentele care s-au întâmplat în acele zile. Ei nu L-au recunoscut pentru că ochii lor erau acoperiți. Isus este Cel care vine și ne oferă mângâiere în fiecare moment al vieții noastre. El este centrul oricărui lucru. El este Emanuel, Dumnezeu cu noi, Cel care vrea să ne vorbească și să stea cu noi în seara aceasta; da, în noaptea spirituală care vine. Nu-L lăsa să plece. Spune, așa cum au făcut ucenicii: „Rămâi cu noi, căci este spre seară și ziua aproape a trecut.” Și a intrat să rămână cu ei.” Luca 24:29.

Apoi, El a intrat să rămână cu ei... Rămâi cu noi, Doamne Isuse, cu Biserica Ta din întreaga lume. Aceasta este dorința și rugăciunea noastră.

Amin.

Prelegerea 6 – Vineri 8 decembrie 2017

Îndreptățiți prin credință

de Alfred Ngwenya, Zimbabwe

"Deci, fiindcă suntem socotiți neprihăniți, prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos." Romani 5:1.

Îndreptățirea este actul lui Dumnezeu de a îndepărta vina și pedeapsa păcatului și în același timp de a-l declara pe păcătos neprihănit prin jertfa ispășitoare a lui Hristos.

Starea omului la creațiune

Dumnezeu a creat omul după chipul și asemănarea Sa. Geneza 1:26. Biblia arată clar că Dumnezeu este sfânt și drept în căile Lui. După ce Dumnezeu a creat totul, a declarat: "Dumnezeu s-a uitat la tot ce făcuse; și iată că erau foarte bune. Astfel a fost o seară și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua a șasea." Geneza 1:31. Acest lucru înseamnă că omul, de asemenea, a ieșit din mâna lui Dumnezeu curat și neprihănit; el nu avea nevoie de îndreptățire pentru că era sfânt și fără prihană. Omul nu avea nevoie de nicio milă. Înțeleptul spune: "Numai, iată ce am găsit: că Dumnezeu i-a făcut pe oameni fără prihană..." Ecclesiastul 7:29.

În ceea ce privește primul bărbat și prima femeie care au ieșit direct din mâna lui Dumnezeu, Spiritul Profetic confirmă: "Tot cerul avea un interes profund și plin de bucurie în crearea lumii și a omului. Ființele umane erau un ordin nou și distinct. Ei erau făcuți "după chipul lui Dumnezeu" și intenția Creatorului a fost ca acesta să populeze pământul. Ei trebuiau să trăiască în comuniune strânsă cu cerul, primindu-și puterea de la Sursa întregii puteri. Susținuți de Dumnezeu, trebuiau să trăiască o viață fără de păcat.

"Sfânta pereche nu erau doar copii sub părinteasca grijă a lui Dumnezeu, ci și elevi ce primeau lecții de la Atotînțeleptul Creator. Ei erau vizitați de îngeri și erau în comuniune cu Creatorul lor, fără nici un vâl între ei." – *Sons and Daughters of God*, p. 7.

Ei erau sfinți - nu doar îndreptățiți - și erau doar "cu puțin mai prejos decât îngerii". Evrei 2:7. Ei nu aveau nevoie de milă sau iertare.

Îndreptățire

Surprinzător, apostolul spune: "după cum este scris: „Nu este nici un om neprihănit, nici unul măcar. Nu este nici unul care să aibă pricepere. Nu este nici unul care să caute cu tot dinadinsul pe Dumnezeu. Toți s-au abătut și au ajuns niște netrebnici. Nu este nici unul care să facă binele, nici unul măcar. Gâtlejul lor este un mormânt deschis; se slujesc de limbile lor ca să înșele; sub buze au venin de aspidă; Gura le este plină de blestem și de amărăciune;" De ce? Ce a adus o astfel de schimbare? Răspunsul este: "Căci toți au păcătuit, și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu." Romani 3:10-14, 23. "Numai, iată ce am găsit: că Dumnezeu i-a făcut pe oameni fără prihană, dar ei umblă cu multe șiretenii." Ecclesiastul 7:29.

Cu toate acestea, în statutul lor sfânt - fără prihană - într-o zi s-au confruntat cu ispititorul și au "umblat cu multe șiretenii." Au dorit lucrurile pe care Dumnezeu nu dorea să le aibă. Prin mâncarea din fructul pomului oprit, ei au încălcat porunca Lui. Ei nu L-au crezut pe Creatorul lor. Au pierdut credința în Tatăl lor ceresc, nu L-au ascultat, au păcătuit împotriva Lui și au devenit nedrepti. Ei nu L-au iubit. Ei au devenit dușmanii Săi.

Aceasta este starea omului de astăzi. Când Adam a păcătuit, el a devenit carnal (pământesc); și într-o astfel de stare nimeni nu poate aprecia lucrurile lui Dumnezeu: "Fiindcă umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci, ea nu se supune Legii lui Dumnezeu și nici nu poate să se supună." Romani 8:7. În această stare, omul nu poate face nimic bun. El nu cunoaște nicio neprihănire și nici nu o dorește. El nu poate veni la Dumnezeu, deoarece nu-L caută. Putem trage concluzia că în omul firesc nu locuiește nimic bun, așa cum Duhul ne spune în mod deschis: "Și faptele firii pământești sunt cunoscute și sunt acestea: preacurvia, curvia, necurăția, desfrânarea, închinarea la idoli, vrăjitoria, vrăjbiile, certurile, zavistiile, mâniile, neînțelegerile, dezbinările, certurile de partide, pizmele, uciderile, bețiile, îmbuibările și alte lucruri asemănătoare cu acestea. Vă spun mai dinainte, cum am mai spus, că cei ce fac astfel de lucruri, nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu." Galateni 5:19-21.

Remediul

L-a urât Dumnezeu pe om când a păcătuit? Nu, El a urât păcatul; dar L-a alungat pe Adam și pe soția sa din grădina Edenului pentru că au devenit nelegiuți prin călcarea Legii sfinte a lui Dumnezeu.

Cu toate acestea, este posibil ca omul să fie îndreptățit. Cum? "Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică." Ioan 3:16 Biblia spune că Dumnezeu este dragoste și El nu se poate schimba. Și-a iubit Dumnezeu Fiul Său? Da! Atunci, de ce L-a trimis la o lume care nu L-a căutat pe Dumnezeu? "Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El." 2 Corinteni 5:21.

Când omul și-a pierdut neprihănirea Dumnezeu l-a iubit și a trimis pe Fiul Său neprihănit pentru a fi neprihănirea ființelor umane decăzute. Cum se poate da neprihănire celor nelegiuți? El "a fost dat din pricina fărădelegilor noastre, și a înviat din pricină că am fost socotiți neprihăniți." Romani 4:25. Deci, ca omul să fie neprihănit, el trebuie mai întâi îndreptățit; iar acest lucru este posibil numai printr-un Om neprihănit, Isus Hristos, care a devenit om pentru a deschide o cale pentru ca păcătosul să fie iertat. Și, "Când îl iartă pe cel păcătos, Dumnezeu retrage pedeapsa pe care acesta o merită și îl tratează ca și când nu ar fi păcătuit niciodată, îi oferă favoarea divină și îl îndreptățește prin meritele neprihănirii lui Hristos. Cel păcătos poate să fie îndreptățit prin credința în ispășirea făcută de Fiul cel iubit al lui Dumnezeu, care a fost jertfa pentru păcatele lumii vinovate. Nimeni nu poate să fie îndreptățit prin niciuna dintre faptele proprii. El poate să fie eliberat de vinovăția păcatului, de condamnarea Legii și de pedeapsa pentru neleguire numai prin meritele suferinței, morții și învierii lui Hristos. Credința este singura condiție pe baza căreia poate fi obținută îndreptățirea, iar credința include nu numai o convingere, ci și încrederea." –*Solii alese*, vol. 1, p. 389.

Omul nu se putea aduce pe sine însuși înapoi la neprihănire – înapoi la Dumnezeu - pentru că acum era nelegiuit și nu putea să se schimbe pe sine însuși, după cum nu poate nici un etiopian să-și schimbe pielea sau un pardos să-și schimbe petele. Era exact la fel ca imposibilitatea omului de a se crea pe el însuși înainte de existența sa. Omul nu poate fi absolut deloc neprihănit pe cont propriu și nu poate face nicio lucrare de orice fel pentru a primi iertarea sau îndreptățirea. Doar în același mod în care omul a venit la existență poate fi făcut neprihănit. Aceasta ne ajută

să înțelegem că: "Întreaga lucrare este a Domnului, de la început și până la sfârșit. Păcătosul care pierde poate să spună: „Eu sunt un păcătos pierdut, dar Hristos a venit să-i caute și să-i mântuiască pe cei pierduți. Hristos spune: „Eu am venit să chem la pocăință nu pe cei neprihăniți, ci pe cei păcătoși” (Marcu 2,17). Eu sunt un păcătos, iar El a murit pe crucea de pe Golgota pentru a mă mântui pe mine. Nu trebuie să mai rămân nemântuit nici măcar o clipă. El a murit și a înviat pentru îndreptățirea mea și mă va mântui acum. Primesc iertarea pe care a făgăduit-o El." –*Solii alese*, vol. 1, p. 392.

Responsabilitatea omului este de a accepta îndreptățirea care a fost pusă la dispoziția lui. Dacă ființele umane ar putea înțelege acest lucru, nu ar mai încerca să obțină merite prin propriile eforturi. "Totuși, fiindcă știm că omul nu este socotit neprihănit, prin faptele Legii, ci numai prin credința în Isus Hristos, am crezut și noi în Hristos Isus, ca să fim socotiți neprihăniți prin credința în Hristos, iar nu prin faptele Legii; pentru că nimeni nu va fi socotit neprihănit prin faptele Legii." Galateni 2:16. Putem spune că, atunci când Adam a fost pus în Grădina Eden, Legea îl îndreptățește pentru că îndeplinea toate cerințele ei. El n-a ținut Legea pentru a fi neprihănit; ci mai degrabă, a păzit Legea pentru că era neprihănit. După ce a călcat Legea, aceasta l-a condamnat, deoarece nu s-a mai găsit neprihănit în el.

Chiar dacă Adam ar fi făcut vreun lucru în încercarea de a recupera ceea ce a pierdut, ar fi fost lipsit de valoare. Faptele bune "nu vor cumpăra pentru noi intrarea în cer. Unica mare jertfă care a fost adusă este suficientă pentru toți cei ce cred." – *Solii alese*, vol. 1, p. 388. "Și sunt socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea, care este în Hristos Isus. Pe El Dumnezeu L-a rânduit mai dinainte să fie, prin credința în sângele Lui, o jertfă de ispășire, ca să-Și arate neprihănirea Lui; căci trecuse cu vederea păcatele dinainte, în vremea îndelungii răbdări a lui Dumnezeu; pentru ca, în vremea de acum, să-Și arate neprihănirea Lui în așa fel încât, să fie neprihănit și totuși să socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus." "Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu." Romani 3:24-26; Efeseni 2:8.

Credința și faptele

Mulți au mers atât de departe încât au spus că, odată ce o persoană este mântuită, este mântuită pentru totdeauna. Și unii cred că, prin moartea Sa pe cruce, Isus i-a eliberat pe păcătoși de orice datorie. Dar

marele predicator al îndreptării prin credință aruncă o lumină astfel încât să putem înțelege responsabilitatea noastră în a fi mântuit prin har, prin credință. El spune: "Deci, prin credință desființăm noi Legea? Nicidecum. Dimpotrivă, noi întărim Legea." Romani 3:31.

Trebuie să observăm și să înțelegem un adevăr absolut: Oamenii sunt mântuiți prin har și recompensați în conformitate cu faptele lor, fiindcă este scris: "Iată, Eu vin curând și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui." "Căci Fiul omului are să vină în slava Tatălui Său, cu Îngerii Săi; și atunci va răsplăti fiecăruia după faptele lui." Apocalipsa 22:12; Matei 16:27. Acest principiu poate fi înțeles că cineva este recompensat (plătit) după ce a terminat munca poruncită de Maestru, ca în parabola lucrătorilor angajați. În ceasul al doisprezecelea, toți au fost binecuvântați pentru serviciul lor (datoria) - recompensați pentru îndeplinirea cu credincioșie a responsabilităților lor. Citim: "Ferice de cei ce își spală hainele, ca să aibă drept la pomul vieții și să intre pe porți în cetate!" Apocalipsa 22:14. Și înțeleptul a spus: "Să ascultăm, deci, încheierea tuturor învățăturilor: Teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui. Aceasta este datoria oricărui om." Eclesiastul 12:13. "Deși faptele bune nu vor mântui nici măcar un suflet, totuși este imposibil ca vreun suflet să fie mântuit fără fapte bune." – *Solii alese*, vol. 1, p. 377.

Pentru a fi un candidat la cer, omul trebuie să îndeplinească cerințele Legii: "Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău; și pe aproapele tău ca pe tine însuși." Luca 10:27. Prin credință, omul trebuie să înțeleagă neprihănirea lui Hristos și să o accepte ca neprihănire a lui. Prin unirea cu Domnul Isus, prin acceptarea neprihănirii Sale prin credință, noi suntem calificați pentru a putea lucra faptele lui Dumnezeu, pentru a fi colaboratori cu Hristos. "Dacă vrei să fiți duși de valul răului și nu conlucrați cu mijloacele cerești, oprind nelegiuirea în familia voastră și în biserică, pentru ca neprihănirea veșnică să poată fi adusă acolo, nu aveți credință." – *Solii alese*, vol. 1, p. 374.

Dar El nu-i poate accepta pe cei care pretind că au credință în El și totuși sunt necredincioși poruncilor Tatălui Său. A-L iubi pe Dumnezeu înseamnă a avea credință în El. Evrei 11:6. A-L iubi pe Dumnezeu înseamnă a păzi poruncile Lui. A-L cunoaște pe Isus înseamnă a călca pe urmele Lui, pentru că El spune: "Dacă păziți poruncile Mele, veți rămânea în dragostea Mea, după cum și Eu am păzit poruncile Tatălui Meu și rămân în dragostea Lui." Ioan 15:10. Avem nevoie să înțelegem

că în timp ce Legea nu are puterea de a aduce omul înapoi la starea dinainte: "Misiunea Domnului Hristos pe pământ a fost nu de a desființa Legea, ci, prin harul Său, de a-l aduce pe om înapoi, la ascultare de învățămintele ei." - *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, 48.

"Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește; și cine Mă iubește, va fi iubit de Tatăl Meu. Eu îl voi iubi și Mă voi arăta lui." Ioan 14:21.

"Dar ce am împotriva ta, este că ți-ai părăsit dragostea dintâi. Adu-ți, deci, aminte de unde ai căzut; pocăiește-te și întoarce-te la faptele tale dintâi. Altfel, voi veni la tine, și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești." Apocalipsa 2:4, 5.

"Tu crezi că Dumnezeu este unul și bine faci; dar și dracii cred și se înfioară! Vrei, deci, să înțelegi, om nesocotit, că credința fără fapte este zadarnică?" Iacov 2:19, 20.

"Cuvântul este aproape de tine: în gura ta și în inima ta." Și cuvântul acesta este cuvântul credinței, pe care-l propovăduim noi. Dacă mărturisești, deci, cu gura ta pe Isus ca Domn și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit. Căci prin credința din inimă se capătă neprihănirea și prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire." Romani 10:8-10.

"Credința adevărată se va manifesta prin fapte bune, deoarece faptele bune sunt roadele credinței. Când Dumnezeu lucrează în inima omului și când omul Îi supune Domnului voința lui și conlucrează cu El, în viața lui se văd efectele transformării pe care o face Dumnezeu înăuntrul lui prin Duhul Sfânt, iar între intențiile inimii și practicile vieții este armonie. Fiecare păcat trebuie să fie îndepărtat ca fiind acel lucru odios care L-a răstignit pe Domnul vieții și al slavei, iar cel credincios trebuie să aibă o experiență progresivă, făcând continuu faptele lui Hristos. Binecuvântarea îndreptării este păstrată printr-o ascultare continuă.

"Acea care sunt îndreptățiți prin credință trebuie să aibă în inimă dorința de a rămâne pe calea Domnului. Când faptele sale nu corespund cu mărturisirea, omul dovedește că nu este îndreptătit prin credință. Iacov spune: „Credința lucra împreună cu faptele lui și, prin fapte, credința a ajuns desăvârșită” (Iacov 2,22).” –*Solii alese*, vol. 1, p. 397.

Amin.

Prelegerea 7 – Sabatul din 9 decembrie 2017

Negustorul Rakal și Perla de mare preț

de Idel Suárez, Jr., Statele Unite ale Americii

Perle Chinezești

Ori de câte ori vizitez China, mă opresc la Pearl Market (Piața de perle) din Beijing să mă interesez despre perle. Este piața cea mai mare de perle de apă dulce la nivel mondial și agenții de vânzări de multe ori își împărtășesc vastele cunoștințe cu mine. În timpul ultimei mele vizite, un agent de vânzări pe nume Lucy mi-a arătat perla ei cea mai costisitoare. De numai optsprezece-douăzeci de milimetri în diametru, era perfect rotundă și albă. Valoarea ei a fost estimată la cinci mii de dolari.

Cele mai multe perle chinezești de cultură sunt culese de la midii de apă dulce și vin în trei culori de bază: alb, roz, și crem. Forma cea mai dorită este rotundă, totuși perlele se formează într-o varietate de forme nesferice care pot semăna cu picăturile de apă, clopote, bob de orez și chiar mici bastonașe.

În mod ironic, aceste perle de preț încep a se dezvolta provocând întâi iritații și durere la o moluscă. Procesul începe atunci când un obiect iritant intră sub mantia cărnosă, suavă ale midiei. În următoarele cincisprezece-treizeci de luni sau chiar mai mult, molusca secretă un strat protector de carbonat de calciu pentru a acoperi acel obiect străin cu un sidex străveziu, numit "mama-perlei."²

De la perle se pot lua multe lecții spirituale legate de experiența creștină. Asemenea substanței străine iritante care provoacă molusca să creeze o perlă, experiențele amare pot adăuga de fapt strălucire și frumusețe vieții noastre. Așa cum a spus cineva: "Ce nu ne distruge, ne face mai puternici." Evenimentele noastre dificile, agonizante și chiar traumatice de ieri pot fi baza pentru desăvârșirea unui caracter creștin. În depășirea greutăților, pot fi dezvoltate roadele Duhului, cum ar fi răbdarea, îngăduința și pacea. Dumnezeu permite să avem experiențe care să ne schimbe viața astfel încât să ne transforme în perle vii pentru împărăția Lui.

Lucy spunea că există o perlă care este cea mai costisitoare, iar aceasta este perla neagră Tahitiană a Pacificului de Sud. Este singura

---

²*Encarta Encyclopedia*, s.v. "Perla" (pietre).

perlă neagră în mod natural. Sideful său seamănă cu abanosul din Africa. Perla neagră Tahitiană îmi aduce aminte de legendara lână neagră produsă în Laodiceea. Simbolizează răul din natura noastră, la care trebuie să renunțăm pentru puritatea, inocența și neprihănirea lui Hristos. Păcatul omului a costat sângele lui Isus Hristos.

Hristos dorește ca cei care vor intra în Împărăția Lui să cumpere de la El perle și haine albe pentru a-și îmbogăți viața și a-și acoperi goliciunea. Trebuie să împlinim cerințele Lui la obținerea perlelor și a hainei Lui, care simbolizează neprihănirea Sa perfectă.

Neprihănirea Domnului Hristos, asemenea unei perle curate, albe, nu are niciun defect, nicio pată. Lucrarea nici unui om nu poate îmbunătăți marele și prețiosul dar al lui Dumnezeu. El este desăvârșit. În Domnul Hristos "sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale științei." Coloseni 2,3. Căci "El a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare." 1 Corinteni 1,30.³

Pilda negustorului

Isus Hristos a fost un maestru povestitor. El spunea povestiri din viața de zi cu zi cu toate triumfurile, eșecurile și evenimente lor istorice, precum și unele povești care puteau fi imaginare. Toate povestirile Lui aveau semnificații și înțelesuri adânci. În timp ce Își povestea pildele Sale, El nu reda întotdeauna povestea exact la fel, ci mai degrabă modifica detaliile în funcție de publicul căruia se adresa. O astfel de poveste avea de a face cu un negustor evreu anonim de perle. "Împărăția cerurilor se mai aseamănă cu un negustor care caută mărgăritare frumoase. Și, când găsește un mărgăritar de mare preț, se duce de vinde tot ce are și-l cumpără." Matei 13:45,46.

Un negustor

În textul original grec, cuvântul "comerciant" este *emporos*. Potrivit Dr. W.E. Vine, *emporos* înseamnă literal "o persoană în călătorie," sau "un pasager la bord." Totuși, revizuirea șaisprezece versiuni engleze diferite ale Bibliei, *emporos* a fost întotdeauna tradus ca "negustor" sau "comerciant." Cuvântul ebraic pentru "comerciant" este *rakal*. Atât cuvintele din greacă și ebraică denotă un vânzător, un negustor

---

³ Ellen G. White, "Perla de mare preț," *Pildele Domnului Hristos* (Washington, DC: Review and Herald Publishing Association, 1900), p. 115.

ambulant, un comerciant de produse, un om de afaceri, și, da, un explorator comerciant.

Prin urmare, vom numi acest negustor evreu neidentificat de perle Rakal. Rakal a fost un explorator comerciant. Câteodată, el călătorea cu caravana de cămile în ținuturi îndepărtate în căutare de perle. Mereu în căutare de perle frumoase, el se ocupa nu numai cu cumpărarea și vânzarea lor, ci, de asemenea, comercializa perle să-și crească inventarul și profiturile. Dacă auzea că un magazin în Orientul Mijlociu avea perle noi disponibile, imediat pleca să găsească locul.

În timpul lui Rakal, cele mai frumoase și cele mai valoroase perle veneau din Golful Persic prin intermediul rutelor comerciale de mătase și condimente către Iudea. Într-o zi, Rakal a fost nespus de bucuros că a găsit cea mai mare, cea mai frumoasă și cea mai costisitoare perlă pe care a văzut-o vreodată generația sa!

Spunând această parabolă, Isus a dorit ca ascultătorii Săi să-și dea seama că cel credincios trebuie să caute adevărul în Scripturi cu sârguință și în mod constant ca și negustorul de marfă prețioasă. Viața însăși este o călătorie în care adevărul trebuie căutat și cumpărat, dar niciodată vândut.

În căutarea perlei frumoase.

Rakal nu căuta orice fel de perlă. El căuta cele mai rafinate perle printre cei care vindeau perle, printre cei care vindeau proprietăți, printre neamuri și evrei deopotrivă. A călătorit peste tot și pretutindeni unde se găseau perle, indiferent de distanța pe care trebuia să o facă. Întotdeauna sârguincios în căutarea lui, examina fiecare piesă găsită cu atenția unui ochi antrenat. El nu accepta nicio perlă care nu corespondea standardului lui înalt.

În acest cadru, Rakal reprezintă persoana care caută mântuirea. Citind Biblia din scoarță în scoarță nu este suficient pentru el. În schimb, cuvântul Sfânt trebuie examinat cu atenție în fiecare zi, comparând verset cu verset. După cum afirmă Isaia: "și pentru ei cuvântul Domnului va fi: „Învățătură peste învățătură, învățătură peste învățătură, poruncă peste poruncă, poruncă peste poruncă, puțin aici, puțin acolo”... " Isaia 28: 13.

"Negustorul din parabolă reprezintă pe cei care doresc în mod sincer adevărul. În diferite neamuri au existat oameni zeloși și înțelepți care au

căutat în literatura, știința și religia lumii păgâne ceea ce ei puteau primi ca fiind o comoară pentru sufletele lor. "⁴

Creștinul adevărat este un comerciant de adevăr. Asemenea lui Rakal, care a căutat perle frumoase, creștinii caută perle în râurile de apă vie înregistrate în Scriptură. Astfel, ca un creștin declarat, întreabă-te: Sunt eu un elev sânguincios al Scripturilor? Îmi studiez lecțiunea Școlii de Sabat în timpul săptămânii și nu doar în timp ce se predă? Am o Biblie uzată din cauza folosirii sale frecvente? Pot să spun cu adevărat că sunt un Berean modern - un căutător spiritual de perle? "Frații au trimis îndată, noaptea, pe Pavel și pe Sila la Berea. Când au sosit, au intrat în sinagoga Iudeilor. Iudeii aceștia aveau o inimă mai aleasă decât cei din Tesalonic. Au primit Cuvântul cu toată râvna și cercetau Scripturile în fiecare zi, ca să vadă dacă ce li se spunea, este așa." Faptele ap. 17:10, 11.

Ca și comerciant spiritual, credinciosul adevărat caută religia autentică. El privește creștinismul. Privește Protestantismul și diferitele sale ramuri. Analizează adventismul și convingerile sale fundamentale. De exemplu: adevărul despre Sabat, vegetarianismul, pacifismul, statornicia în căsătorie, neprihănirea lui Hristos și credința salvatoare, toate sunt testate și încercate de căutătorul adevărului. În timp, căutarea sa îl va conduce la Mișcarea de Reformă și adevărul prezent pe care îl învață. Asemenea lui Rakal, negustorul care putea discerne între perlele false și cele autentice, adevăratul reformator este capabil a discerne între adevărata și falsa reformă, între o reformă profetită și un grup independent. El sau ea nu caută numai părtășia de cult; ci mai degrabă, caută o doctrină fondată pe adevăr. El caută o mai mare descoperire a lui Isus Hristos și a dreptății Sale, care este perla prețioasă.

"Domnul Hristos însuși este Mărgăritarul de mare preț. În El se află toată slava Tatălui și expresia chipului persoanei Sale. Slava atributelor lui Dumnezeu este exprimată în caracterul Său. Fiecare pagină a Sfințelor Scripturi strălucește la lumina Sa. Neprihănirea Domnului Hristos, asemenea unei perle curate, albe, nu are niciun defect, nicio pată. Lucrarea nici unui om nu poate îmbunătăți marele și prețiosul dar al lui Dumnezeu. El este desăvârșit."⁵

Așa cum eu am făcut turul pieței de perle și am vorbit cu vânzătorii, ei mi-au arătat multe perle cu imperfecțiuni. Unele nu erau simetrice,

---

⁴Idem., p. 116.

⁵Idem., p. 115.

altele nu erau sferice. Unele aveau pete. Altele nu aveau un luciu strălucitor. Acestea erau considerate de mică valoare. Tot așa este și cu mulți lideri și fondatori religioși. Ei au un mesaj de slabă valoare, nu o solie prețioasă, nu o învățătură sănătoasă în comparație cu mărgăritarul de mare preț – Isus Hristos.

Este imposibil ca Confucius, Buddha, Mohammed, Joseph Smith și alți fondatori religioși să satisfacă dorința de mântuire pentru că aceasta vine doar din cunoașterea lui Isus Hristos din proprie experiență. Adevăratul credincios va dori evlavie practică, nu doar o cunoaștere teoretică a lui Isus. Asemenea lui Rakal, negustorul de perle, știe că perlele frumoase sunt foarte valoroase și necesită un mare sacrificiu pentru a le procura. Aceste perle spirituale nu sunt ieftine sau ordinare. Ele nu se bazează pe mântuirea prin fapte, ci pe neprihănirea prin credință care lucrează prin dragoste. După cum scrie Pavel: această neprihănire prin credință, această credință care lucrează din dragoste, este o credință ascultătoare. Este supusă celor Zece Porunci a lui Dumnezeu care sunt rezumatul adevărului lui Dumnezeu. "Dumnezeu te cheamă la o supunere de bunăvoie."⁶ "Căci în Isus Hristos, nici tăierea împrejur, nici netăierea împrejur n-au vreun preț, ci credința care lucrează prin dragoste. Voi alergați bine: cine v-a tăiat calea ca să n-ascultați de adevăr?" Galateni 5:6,7.

O perlă de mare preț.

Atunci când Rakal găsește această perlă de mare preț, știe că a descoperit ceva de o valoare extraordinară. Aceasta a fost perla cea mai mare pe care o văzuse. A fost cea mai mare perlă asupra căreia ochii lui au avut vreodată plăcerea de a privi. Era mai scumpă decât toate celelalte perle pe care le deținea. Era mai strălucitoare și mai sferică decât toate celelalte, iar sideful ei avea cea mai fină textură. Cu toate acestea, era și cea mai scumpă perlă pe care a găsit-o vreodată. Dacă ar putea să o cumpere!

El a încercat să negocieze prețul, dar fără rezultat, pentru că vânzătorul știa că această perlă era unică. Prețul a fost stabilit. Și prețul era mai mare decât se aștepta. Oh, dar cât de mult dorea Rakal să aibă această perlă! Era dispus să mute cerul și pământul ca să și-o procure, să fie a lui și să o păstreze. Acum, că a găsit-o, nu dorea să se despartă

---

⁶Idem., p. 117.

de ea. Ce ar putea face? A decis să vândă tot ce avea ca să adune fondurile necesare pentru a cumpăra marea perlă pentru sine însuși.

"În parabolă, mărgăritarul nu este prezentat ca un dar. Negustorul l-a cumpărat cu prețul a tot ceea ce avea el. Mulți se întreabă cu privire la înțelesul acestor pilde, deoarece, în Sfânta Scriptură, Domnul Hristos este prezentat ca fiind un dar. În adevăr, El este un dar, dar numai pentru aceia care se predau fără rezervă Lui, corp, suflet și spirit. Noi trebuie să ne predăm pe noi înșine lui Hristos și să trăim o viață de ascultare de bună voie, de toate poruncile Sale! Tot ceea ce suntem, toate talentele și calitățile pe care le avem, sunt ale lui Dumnezeu, ca să fie consacrate în slujba Sa. Când ne predăm astfel cu totul Lui, Domnul Hristos cu toate comorile cerului, se identifică cu noi. Obținem astfel mărgăritarul de mare preț."⁷

Dragă cititorule, ai calculat costul obținerii neprihănitii, sfințirii și mântuirii lui Hristos? Perla nu este un cadou. Nu este gratuită. Căci lucrurile bune sunt costisitoare, nu? Pentru a obține o educație excelentă, nu trebuie să fie cheltuite timp, efort mental și fonduri? Dragostea lui Dumnezeu este necondiționată; dar există condiții pentru a primi darurile lui Hristos, credința și mântuirea. Aceste condiții sunt însumate de mijloacele necesare pentru a achiziționa mărgăritarul de mare preț. Perla aceasta nu este găsită de cel norocos; nu, acesta trebuie să fie cumpărată. Cu ce? "fără bani și fără plată!" Isaia 55:1.

Poți spune sincer că, pentru tine, Hristos nu este doar o perlă frumoasă, ci cea mai mare Perlă de mare preț? Este El Cel Mai Mare pe L-ai cunoscut vreodată? Este El Mântuitorul, Regele și Domnul tău? Ți-ai luat timp pentru a-L examina pe El și neprihănirea Sa ca să-I calculezi valoarea în lumina veșniciei? Crezi că ascultarea de poruncile Lui merită timpul, efortul și sufletul tău? Crezi că El merită prețul tuturor sentimentelor, atenției și aspirațiilor tale? Este costisitor? Da. Dar merită? Cu siguranță da! Totuși numai veșnicia va dezvălui adevărata valoare de a-L avea pe Isus în inima, mintea și sufletul tău. Numai veșnicia are acea viață care se măsoară cu viața lui Dumnezeu.

Apostolul Pavel a scris că atunci când totul din lume este comparat cu Hristos, este ca și când ai compara bălegarul și aurul. În contextul nostru modern, este ca și comparația dintre praf și platină, diamante și perle costisitoare. "Ba încă și acum privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus,

---

⁷Idem., p. 116.

Domnul meu. Pentru El am pierdut toate și le socotesc ca un gunoi, ca să câștig pe Hristos, și să fiu găsit în El, nu având o neprihănire a mea pe care mi-o dă Legea, ci aceea care se capătă prin credința în Hristos, neprihănirea pe care o dă Dumnezeu, prin credință." Filipeni 3:8,9. "Mântuitorul nostru este Mărgăritarul de un așa mare preț încât, în comparație cu El, toate celelalte lucruri pot fi socotite ca o pierdere."⁸

A vândut tot ce avea.

Rakal a dorit atât de mult acea perlă încât a mers acasă, a făcut un inventar al tuturor posesiunilor sale și a vândut moșiile sale. S-a despărțit de toate celelalte perle ale lui. Și-a vândut hainele. Și-a vândut hrana. Și-a vândut bijuteriile. Și-a vândut armele. A vândut tot ceea ce i-ar fi putut aduce vreun dinar sau un siclu. Tot ce se afla între el și perla prețioasă de mare preț a fost vândut.

Charles Spurgeon, Prințul predicatorilor, a ilustrat acest negustor care își vinde proprietatea cu o licitație în curte. Deși i-au luat ani pentru a acumula toate posesiunile sale, și se bucura în a le avea, totuși le-a vândut rapid și cu plăcere. Toate vânzările s-au făcut în numerar; nimic nu a fost vândut pe credit. Spurgeon a considerat în continuare achiziționarea perlei care necesită vânzarea tuturor proprietăților deținute ca o "afacere mare".

"'Cumpără ferma mea,' i-a spus unui om." Hai și cumpăr-o." "Hai să ne înțelegem. Vreau bani și trebuie să am bani." "Și a coborât mobilierul din casă, un articol după altul. "Trebuie să plece, scoateți-le pe toate afară." Era o vânzare rapidă... Totul trebuia să plece pentru acea perlă."⁹

Se compară aceasta cu experiența nașterii din nou? Când acceptăm adevărul prezent, nu este nevoie de o schimbare a stilului de viață?

Iată întrebarea care ți se pune acum la sfârșit de an: La ce trebuie să renunți pentru a-L obține pe Hristos? Trebuie să pleci cu "cămașa mânjită de carne?" Iuda 23. Sau "se mănâncă la carne și se bea la vin" la masa ta și aceasta te împiedică să intri pe porțile de mărgăritar? Isaia 22:13. Sau trebuie să te desparți de "străina, care întrebuițează vorbe ademenitoare"? Proverbe 2:16. Sau "bucuria de plăcerile de o clipă ale păcatului" te întârzie în vânzarea tuturor lucrurilor? Evrei 11:25. Căci

---

⁸Idem., p. 115.

⁹ Charles Spurgeon, "A Great Bargain," *Miracles and Parables of Our Lord*, vol. 3 (Grand Rapids, MI: Baker Book House), p. 7.

Dumnezeu nu ne-a chemat la "întinăciunea cărnii și a duhului", ci la "sfințirea până la capăt, în frica de Dumnezeu." 2 Corinteni 7:1.

Spiritual vorbind, ce ni se cere să vindem pentru a cumpăra perla de mare preț? Pierderile noastre. Îndreptățirea noastră de sine. Rachiuna și rădăcinile de amărăciune. Mândria noastră. Pe scurt, trebuie să ne vindem păcatele, să renunțăm la fărădelegile noastre. Trebuie să ne răstignim trupul și pasiunile noastre numite în Scriptură "patimile păcatelor" care "aduc roade pentru moarte." Romani 7:5.

"Chiar și cel mai sărac este la fel de în stare să cumpere mântuirea, ca și cel mai bogat; pentru că nici o bogăție omenească, oricât de mare ar fi ea, n-o poate dobândi. În schimb, ea se obține printr-o ascultare de bunăvoie, prin consacrarea noastră Domnului Hristos, fiind ai Lui ca o proprietate cumpărată de El...

"Noi nu ne putem câștiga mântuirea, dar trebuie s-o căutăm cu un interes și o perseverență așa de mare, încât să putem fi gata să abandonăm totul pentru ea....

"Prețul ce ni se cere să-l plătim nu constă în aur sau argint, pentru că de fapt aurul și argintul aparțin lui Dumnezeu... El ne cere să ne părăsim păcatele noastre."¹⁰

Așa cum a spus tânărului bogat, Isus ne spune și nouă să vindem tot ce avem și ne împiedică dezvoltarea spirituală și să-L urmăm. Matei 19:21. Trebuie să vindem toate și tot ceea ce ne împiedică umblarea spirituală cu Isus; și anume, păcatele și neprihănirea de sine. El necesită o capitulare completă a voinței, o moarte față de sine și o abandonare a tuturor lucrurilor lumești. Chiar dacă pare a fi o cruce, trebuie să o luăm și să-L urmăm.

"Unii caută fără încetare mărgăritarul de preț. Totuși nu renunță pe deplin la obiceiurile greșite. Ei nu mor față de eu, pentru ca Domnul Hristos să locuiască în ei. Prin urmare, ei nu găsesc mărgăritarul de preț. Ei nu au biruit ambiția egoistă și dragostea față de atracțiile lumești. Ei nu-și iau crucea pentru a-L urma pe Hristos pe calea renunțării la sine și a sacrificiului de sine. Ei nu au știut niciodată ce înseamnă a avea pace și armonie în suflet, deoarece, fără o predare deplină, nu există nici pace și nici bucurie. Aproape creștini, și totuși nu creștini pe deplin, ei par să fie lângă Împărăția cerului, dar nu intră în

---

¹⁰White, *Pildele Domnului Hristos*, p. 117.

ea. A fi aproape mântuit, dar nu întru totul mântuit nu înseamnă a fi aproape pierdut, ci întru totul pierdut."¹¹

Probabil veți spune că "aceasta este prea de tot" și poate veți fi de acord cu ceea ce unii dintre cei șaptezeci de ucenici au exclamat în zilele lui Isus: "Vorbirea aceasta este prea de tot: cine poate s-o suferă?" Ioan 6:60. Dacă este așa, atunci ia în considerare ceea ce a spus Spurgeon despre acest lucru.

"Foarte bine, dacă nu dorești să cumperi perla, ai grijă, cu alte cuvinte, dacă nu vrei să faci avere – deoarece achiziția acelei perle însemna adunarea averii omului – dacă nu crezi că perla are valoare, roagă-te altfel nu o vei avea. Nu este posibil să i se estimeze valoarea intrinsecă, prețul real al lui Hristos. Noi nu "aruncăm mărgăritarele noastre înaintea porcilor." Matei 7:6. Dacă nu dorești să-L ai, sunt alții care sunt dispuși să îți "ia coroana." Apocalipsa 3:11. "¹²

Cumpărat!

Rakal s-a grăbit cu banii în mână pentru a plăti vânzătorului perla de mare preț. A fost o "cumpărare imediată." A fost o experiență "fericită". A fost o "cumpărare finală." A fost "o achiziție pe care nu a regretat-o niciodată."¹³ El a cumpărat perla și nu a vândut-o niciodată. Proverbe 23:23.

Îl vei cumpăra spiritual pe Isus Hristos? Vei plăti cu toată inima, mintea, puterea și sufletul tău să-L ai ca Mântuitor?

Hristos caută perle negre

Dintr-o perspectivă diferită, totuși pe același raționament, pilda negustorului de perle poate fi interpretată ca Isus fiind negustorul din cer care a venit jos pe pământ pentru a căuta perle negre. El este comerciantul și noi suntem perlele.

“Parabola negustorului care caută mărgăritare de mare preț are o dublă însemnătate; ea se aplică nu numai celor păcătoși căutând Împărăția Cerurilor, ci și Domnului Hristos care își caută moștenirea pierdută. Domnul Hristos, Negustorul ceresc care caută mărgăritarul de

---

¹¹ White, "Perla de mare preț," *Solii alese*, vol. 1 (Washington, D.C.: Review and Herald Publishing Association, 1958), p. 399.

¹² Spurgeon, "O afacere mare," p. 9. Referințele biblice nu apar în original și sunt adăugate ca dovezi biblice.

¹³ Idem., "p. 10, 11.

mare preț, vede în omenirea pierdută în păcat mărgăritarul de preț. În omul mânjit și ruinat de păcat, El a văzut posibilitatea mântuirii. Inimile care au fost în câmpul de bătaie a conflictului cu Satana și care au fost răscumpărate prin puterea iubirii infinite, sunt mult mai de preț Cumpărătorului, decât acelea care n-au căzut niciodată. Dumnezeu privește asupra omenirii și nu o vede ca fiind stricată și lipsită de valoare; El privește la ea prin Isus Hristos și o vede așa cum poate deveni prin lucrarea iubirii răscumpărătoare. El a adunat toate bogățiile Universului și le-a adus aici, jos, pentru a cumpăra mărgăritarul. Iar Domnul Hristos găsimu-l, l-a așezat în coroana Sa. "Căci ei sunt pietrele cununii împărătești, care vor străluci în țara Sa." Zaharia 9:16. "Ei vor fi ai Mei, zice Domnul oștirilor, îmi vor fi o comoară, deosebită." Maleahi 3:17."¹⁴

Negustorul Mexican

Să conectăm pilda aceasta la o altă poveste. Este vorba despre un misionar care lucra printre nativii din Mexic. El se împrietenește cu un comerciant local de perle, aproape de coastă și îi împărtășește Evanghelia. Într-o zi, negustorul de perle îi spune că va merge pe genunchi până la Catedrala cea mare din capitală. Misionarul îl roagă să nu meargă, explicându-i că Dumnezeu nu necesită pelerinaje și nu acordă mântuirea prin fapte. Negustorul de perle nu înțelege și insistă că trebuie să meargă în acest pelerinaj pentru a-și expia păcatele și a primi favoarea lui Dumnezeu. Înainte de a pleca, el îl cheamă pe misionar în camera lui, deschide o ladă și pune în mâinile misionarului o perlă foarte mare și frumoasă. În același timp, negustorul îi relatează povestea cum la găsirea acestei perle, fiul lui drag și-a pierdut viața. Acum, ca un semn al prieteniei, acest comerciant vrea ca misionarul să aibă perla ca un cadou de despărțire.

Misionarul profită de ocazie și refuză darul, în schimb optează pentru a o plăti, pentru că este atât de costisitoare și frumoasă. Negustorul cel în vârstă protestează vehement explicându-i că nu este posibil să plătească perla, deoarece este neprețuită. A costat viața fiului său. În timp ce vorbește aceste cuvinte, negustorul își dă brusc seama ce încerca misionarul să îi explice. Mântuirea este un dar neprețuit de la Dumnezeu. Noi nu putem să îl cumpărăm. Poate fi primit doar prin credință. "dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus

---

¹⁴ White, *Parabolele Domnului Hristos*, p. 118.

Hristos, Domnul nostru." Romani 6:23. În timp ce înțelege acestea, negustorul îngenunchează cu misionarul și plânge înaintea lui Dumnezeu cu mulțumire pentru darul lui Isus. Smerit, el acceptă mântuirea Lui prin credință.

Cât de mulți încearcă încă să câștige cerul cu faptele lor, când de fapt este cu adevărat un cadou? Faptele bune sunt rezultatul adevăratei credințe în Isus. Prinde-te acum de darul veșnic al lui Hristos și permite-I lui Isus să lucreze în tine "și voința și înfăptuirea." Filipeni 2:13.

Porțile de mărgăritar

La încheiere, cuvântul "Perlă" (singular) apare doar de două ori în Biblie: în povestea despre negustorul de perle și în descrierea porților Noului Ierusalim. După cum spune cântecul: "Cineva va intra pe porțile de mărgăritar," negustorul care a cumpărat perla de mare preț îi simbolizează pe toți cei care urmează exemplul său și vor trăi în orașul Noului Ierusalim. În Apocalipsa, Ioan a spus că fiecare din cele douăsprezece porți ale Noului Ierusalim este făcută dintr-o singură perlă frumoasă. "Cele douăsprezece porți erau douăsprezece perle. Fiecare poartă era dintr-o singură perlă. Ulița cetății era din aur curat, ca sticla străvezie." Apocalipsa 21:21. (*Biblia Fidelă*)

O, dacă am putea intra prin aceste porți din perle (mărgăritar)! O, dacă s-ar deschide când ne vom apropia de ele. Cu toate acestea, "porțile veșnice din perle nu se vor deschide pentru cei care vin cu simbolul puterii, dar se vor deschide larg la atingerea tremurândă a celui blând și smerit. Pentru a fi mare în Împărăția lui Dumnezeu trebuie să fii ca un copil mic în simplitate și dragoste."¹⁵

O, prietene, intră pe porțile de mărgăritar cu perla de mare preț în sânul tău. De asemenea, să ai un an nou binecuvântat, iar anul ce va veni să ne aducă pe fiecare dintre noi mai aproape de dreptate, sfințenie și răscumpărare.

Amin.

---

¹⁵ White, "An All-Powerful Saviour," II, *The Youth's Instructor*, September 28, 1899.

*“Copilașilor,
să nu iubim cu vorba,
nici cu limba,
ci cu fapta și cu adevărul.”
(1 Ioan 3:18).*